Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 12. Warszawa, dnia 10 kwietnia 1935 r. Rok XVIII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-400 „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu“. zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.“.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

I. ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZENIA MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 21—22.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 20 — 24.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 73 — 80.

D. KOMUNIKATY.

A.

I. Rozporządzenia i Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

Poz. 61.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 26 marca 1935 r.

w sprawie kursu specjalnego dla szeregowych - kobiet Policji Państwowej.

Na podstawie art. 44 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej, w brzmieniu obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 27, z 1931 r.), zmienionego rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 573), z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 740) i z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976), zarządzam utworzenie przy Szkole dla Oficerów w Warszawie w terminie do dnia 3 kwietnia 1935 r. $3^1/_2$-miesięcznego kursu specjalnego dla szeregowych - kobiet Policji Państwowej.

Kurs liczyć będzie 65 szeregowych-kobiet.

Program kursu w załączniku.

Ukończenie kursu z wynikiem dodatnim jest równoznaczne z przejściem wyszkolenia policyjnego w Normalnej Szkole Fachowej dla szeregowych P. P. (art. 42 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej).

Ocena postępów w nauce odbywać się będzie na zasadzie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 marca 1929 r. o wyszkoleniu zawodowem oraz o zasadach doszkolenia szeregowych Policji Państwowej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 77).

Wyznaczenie fachowo-naukowego kierownictwa kursu oraz jego personelu, ustalenie wzoru świadectwa, jak również wydanie innych potrzebnych zarządzeń powierzam Komendantowi Głównemu Policji Państwowej.

(—) Marjan Zyndram-Kościałkowski
MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Załącznik do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 marca 1935 r.

PROGRAM

kursu specjalnego dla szeregowych-kobiet Policji Państwowej.

Grupa I.

		godzin
1.	Prawo karne materjalne i prawo karne formalne	60
2.	Prawo państwowe i administracyjne	40
3.	Instrukcja służbowa	40
4.	Przepisy biurowe	3
5.	Medycyna kryminalna, higjena i ratownictwo	25
6.	Stronnictwa polityczne (legalne, nielegalne) i ruch zawodowy	20
7.	Nauka o broni i wyszkolenie strzeleckie	20
8.	Musztra i ćwiczenia sprawności fizycznej łącznie z walką wręcz	20
9.	Służba śledcza	120
10.	Nauka o Polsce współczesnej	10

Grupa II.

	Obrona przeciwlotnicza oraz obrona przeciwgazowa	8

Grupa III.

1.	Walka z prostytucją i handlem kobietami: historja prostytucji, systemy zwalczania prostytucji, ruch abolicjonistyczny w Anglji, walka z handlem kobietami na terenie międzynarodowym, konwencje międzynarodowe i raporty ekspertów, walka z prostytucją i handlem kobietami w Polsce — ustawy i rozporządzenia obowiązujące, policja kobieca w Polsce i zagranicą, ideologja policji kobiecej	25
2.	Walka z pornografją—ustawodawstwo krajowe i międzynarodowe	4
3.	Psychopatologja	7
4.	Choroby weneryczne (objawy, zapobieganie, zwalczanie — z punktu widzenia lekarskiego)	8
5.	Walka z alkoholizmem	4
6.	Walka z handlem narkotykami — ustawodawstwo krajowe i międzynarodowe oraz doraźna pomoc przy zatruciu narkotykami	6
7.	Prawodawstwo w zakresie przestępców nieletnich: psychologja dzieci przestępnych i anormalnych, sądy dla nieletnich, instytucje naprawy moralnej, ustawodawstwo krajowe i międzynarodowe	15
8.	Opieka nad więźniami — patronaty	3
9.	Emigracja: polskie ustawodawstwo emigracyjne, międzynarodowe konwencje i porozumienia odnośnie wykonywania opieki nad emigrantami, organizacja emigracji z Polski do krajów europejskich oraz do krajów zamorskich, instytucje społeczne, współpracujące z władzami w zakresie opieki nad emigrantami, transporty emigrantów, towarzystwa przewozowe oraz stosunek emigrantów do tych towarzystw, zwalczanie nielegalnego werbunku emigrantów do tych towarzystw, zwalczanie nielegalnego werbunku emigrantów i agitacji emigracyjnej, główne linje przejazdu emigrantów, opieka moralna i materjalna nad emigrantami, rola policjantki w opiece nad emigracją	12
10.	Opieka społeczna: krótki rys historyczny, pojęcie ubóstwa i kategorje	

ubóstwa, dobroczynność publiczna a opieka społeczna, opieka społeczna a ubezpieczenia społeczne, akcja zapobiegawcza, opieka nad matką i dzieckiem, ochrona macierzyństwa, opieka nad dzieckiem i młodzieżą oraz nad dorosłemi, walka z żebractwem i włóczęgostwem, rząd — samorząd — społeczeństwo a opieka społeczna, obowiązujące ustawodawstwo 15

11. Ochrona pracy kobiet i małoletnich . 5

12. Ruch kobiecy w Polsce i zagranicą: kobiece organizacje społeczne, współpraca z policją kobiecą 4

Ponadto po ukończeniu kursu specjalnego frekwentantki przejdą minimum 4-tygodniowe przeszkolenie praktyczne w Urzędzie Śledczym na m. st. Warszawę.

W zajęciach praktycznych uwzględniane będą następujące czynności: dokładne zapoznanie się z biurowością Wydziału Śledczego i brygady sanitarno - obyczajowej, pełnienie służby na dworcach kolejowych w kontakcie z organizacjami misyj dworcowych, obserwacje, wywiady, obchody i patrole, obławy nocne, sprawdzanie hoteli, sprawdzanie domów schadzek — melin i kwater prostytutek, rewizje w pomieszczeniach osób podejrzanych o handel kobietami, o sutenerstwo i t. p., obecność na ważniejszych rozprawach karnych w sądach okręgowych i grodzkich, dotyczących przestępstw przeciw obyczajności oraz innych ważniejszych natury kryminalnej, prowadzenie dochodzeń zgodnie z art. 245 K.P.K., rewizje w poszukiwaniu narkotyków, rewizje osobiste kobiet, ujawnianie kobiet uprawiających nierząd zawodowo i tajnie (tajnych prostytutek), obecność na posiedzeniach komisyj sanitarno-obyczajowych, fotografja i daktyloskopja, zajęcia praktyczne na stacji pogotowia ratunkowego, zwiedzanie biur pośrednictwa pracy, hotelów dla emigrantów na Powązkach, hoteliku dla kobiet przy „Stow. Młodych Kobiet", Ośrodka Zdrowia (Puławska Nr. 91), Domu Wychowawczego (Nowogrodzka Nr. 75), Domu Zarobkowego (Czerniakowska Nr. 168), Zakładu Poprawczego „Magdalenki", „Henryków" i „Studzieniec" oraz zakładów dla umysłowo-chorych — Tworki i Szpital Jana Bożego.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

62.

OKÓLNIK Nr. 21

z dnia 1 kwietnia 1935 r.

w sprawie stosowania przepisów o przedsięwzięciach rozrywkowych do amatorskich zawodów sportowych.

(Nr. AA. 27b-39).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Dla usunięcia wątpliwości powstałych przy stosowaniu do amatorskich zawodów sportowych prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych i rozporządzeń wykonawczych do niego Ministerstwo wyjaśnia co następuje:

Amatorskie zawody sportowe publiczne mogą być urządzane pod postaciami: a) bądź przedsięwzięcia z siedzibą stałą (art. 6 prawa), b) bądź przedsięwzięcia dorywczego (art. 10).

Pierwsza z tych form jest odpowiedniejszą dla zrzeszeń, które posiadając własne pomieszczenia i tereny sportowe, częściej urządzają na nich zawody, czy to przy bezpośrednim udziale członków tego zrzeszenia czy nawet zrzeszeń innych, którym dane zrzeszenie udziela gościny na swoim terenie.

Drugi sposób (przedsięwzięcie dorywcze) stosuje się do zrzeszeń, które w braku bądź warunków bądź starań o pozwolenie na przedsięwzięcie z siedzibą stałą, sporadycznie organizują zawody. Udzielanie pozwoleń na przedsięwzięcia sportowe z siedzibą stałą należy do starostów (§ 11 ust. 2 rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych z 28 XII 1933 r. w brzmieniu rozp. z 19.IV.1934 r.). Termin takich pozwoleń nie może przekraczać lat 15 (art. 7 prawa, a opłata stemplowa od nich wynosi 40 zł., o ile interesowanym zrzeszeniom nie służy osobiste zwolnienie od opłat (art. 156 pkt. 5) oraz art. 144 ust. o opłatach stemplowych). Zrzeszenie posiadające pozwolenie na przedsięwzięcie (urządzanie zawodów sportowych) z siedzibą stałą ma następnie obowiązek powiadamiania właściwej władzy powiatowej o każdych z urządzanych zawodach, drogą dostarczenia ich programu, zgodnie z art. 14 § 1 prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych. Takie powiadomienia są wolne od opłat stemplowych (art. 22 prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych).

Niedostarczenie programu poszczególnych zawodów wogóle lub we właściwym terminie przez przedsięwzięcie stałe nie może powodować ich zakazu, a tylko odpowiedzialność z art. 19 prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych.

W przypadku przedsięwzięć sportowych dorywczych amatorskie zrzeszenie sportowe obowiązane jest zgłosić zawody w trybie § 1 ust. 1 i 2 rozp. Min. Spraw Wewnętrznych z dn. 28.XII.1933 r., uiszczając od zgłoszenia opłatę stemplową w wysokości 5 zł., o ile zrzeszeniu nie służy osobiste zwolnienie od opłaty (art. 145 i art. 144 ustawy o opłatach stemplowych). Jeżeli strona żąda potwierdzenia faktu zgłoszenia, takie potwierdzenie podlega opłacie stemplowej w wysokości 20 gr. (art. 149 ust. o opłatach stemplowych).

Równocześnie Ministerstwo wyjaśnia, że zawody odbywające się na stadjonach, boiskach i t. p. pomieszczeniach i miejscach, do których dostęp jest ograniczony zzewnątrz, chociażby pod gołem niebem, powinny być traktowane jako przedsięwzięcia rozrywkowe „w lokalach" w rozumieniu § 1 rozporządzenia z 28.XII.1933 r., a to w odróżnieniu od zawodów, odbywających się na otwartej przestrzeni, jak np. biegi lub wyścigi po ulicach, placach i drogach.

Ponieważ zdarzały się wypadki, że niezgłoszone przez organizatorów względnie zgłoszone w sposób nie odpowiadający przepisowym formom, imprezy sportowe amatorskie były jedynie z tego powodu udaremniane lub przerywane przez władze w trakcie ich odbywania, przeto wyjaśnia się, że na przyszłość stosowanie tak radykalnego środka może być uzasadnione jedynie względami istotnego zagrożenia bezpieczeństwa, spokoju lub porządku publicznego, nie zaś jedynie przekroczeniem litery prawa, zwłaszcza, gdy nie da się stwierdzić objawów złej woli u organizatorów. Z reguły tego rodzaju przekroczenia formalne dadzą się na przyszłość usunąć przez odpowiednie pouczenie organizatorów o przepisach lub przez wymierzenie nieznacznej grzywny, gdyby pouczenie okazało się niedość skuteczne.

Wreszcie Ministerstwo wyjaśnia, że przywiązuje dużą wagę do należytego rozwoju i rozpowszechnienia sportu w naszem społeczeństwie jako warunku jego tężyzny fizycznej i poleca w stosunku do zrzeszeń sportowych, walczących nieraz z dużemi trudnościami organizacyjnemi i finansowemi, unikać wszystkiego, co mogłoby być zrozumiane, jako zbędne utrudnienie sportu czy też nieuzasadniona przeszkoda w jego uprawianiu.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

63.

OKÓLNIK Nr. 22

z dnia 2 kwietnia 1935 r.

o interpretacji przepisów ustawy o filmach i ich wyświetlaniu.

(AA 27b-23)

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Z dniem 1 sierpnia 1934 r. weszła w życie ustawa z dnia 13 marca 1934 roku o filmach i ich wyświetlaniu (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 323). W art. 7 tej ustawy otrzymali P. P. uprawnienie do wydawania pozwoleń na prowadzenie przedsiębiorstw kinematograficznych zarówno z siedzibą stałą, jak i wędrownych.

Ponieważ powstały wątpliwości w przedmiocie interpretacji niektórych przepisów tej ustawy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Pozwolenia na przedsiębiorstwa wędrowne.

1. Pozwolenia na prowadzenie wędrownych przedsiębiorstw kinematograficznych były dotychczas wydawane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i władze administracji ogólnej miejscowo właściwe dla obszaru, objętego pozwoleniem.

Obecnie w myśl art. 7 cytowanej ustawy wydawanie pozwoleń na prowadzenie przedsiębiorstw kinematograficznych sposobem wędrownym należy wyłącznie do zakresu uprawnień wojewódzkich władz administracji ogólnej. Przepis art. 8 pkt. 2 wymienionej ustawy nie zmienił jednak w niczem kompetencji wojewódzkich władz administracji ogólnej, wynikającej z art. 3 i 4 rozporządzenia z dn. 19. I. 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) oraz z art. 2 pkt. 1 rozporządzenia z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), a w szczególności nie rozszerzył kompetencji terytorjalnej wojewodów poza obszary podległych im województw. Wynika z tego, że nowe przepisy przewidują i dopuszczają tylko jeden typ pozwoleń na prowadzenie wędrownych przedsiębiorstw kinematograficznych, mianowicie pozwolenie, wydawane przez wojewodę z ważnością na obszar całego podległego mu województwa lub części tegoż.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie znajdowałoby natomiast przeszkód do przyjęcia takiego trybu postępowania, że inni wojewodowie mogliby rozszerzać pozwolenia na obszary swych województw przez umieszczanie na pozwoleniach odpowiednich klauzul rozszerzających.

Takie postępowanie dawałoby możność stronom uniknięcia każdorazowego wnoszenia opłat stemplowych w wysokości 20 złotych od każdego pozwolenia (§ 185 ust. ostatni rozporządzenia wykonawczego do ustawy stemplowej) (Dz. U. R. P. z 1932 r. poz. 842).

W tych razach pierwszy z wojewodów, rozszerzający pozwolenie na swój teren, powinien pobrać jedynie 10 złotych opłaty stemplowej, które stanowią uzupełnienie do 30 złotych opłaty za pozwolenie na obszar większy niż jedno województwo. Inni wojewodowie pobierać mogą jedynie opłatę od podania, nie pobierając już żadnych opłat za samo rozszerzenie pozwolenia.

Terminy pozwoleń.

2. Kwestji terminów ważności nowowydawanych pozwoleń na prowadzenie kinematografów zarówno z siedzibą stałą, jak i wędrownych ustawa wyraźnie nie uregulowała. Stosując jednakże zasadę a maiori ad minus, należy dojść do wniosku, że skoro władza jest uprawnioną do odmowy udzielenia pozwolenia według swobodnego uznania, to tem bardziej może ona wydawać pozwolenia z zastrzeżeniem ograniczeń np. z ograniczonym terminem ważności. Wobec tego Ministerstwo zaleca P. P. Wojewodom (P. Komisarzowi Rządu) wydawanie pozwoleń terminowych, a mianowicie na prowadzenie kinematografów stałych w granicach od 1 roku do 15 lat, w zależności od poczynionych inwestycyj, zawartych umów, charakteru i programu przedsiębiorstwa i t. p., a na prowadzenie kine-

matografów wędrownych—z ważnością od 1 roku do 3 lat. Oczywiście wydawanie pozwoleń na stałe przedsiębiorstwa kinematograficzne na terminy dłuższe (do lat 15-tu) powinno być stosowane tylko w wypadkach wyjątkowych przedewszystkiem w zależności od poczynionych znacznych nakładów i inwestycyj.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na postanowienie art. 29 ust. 4 omawianej ustawy, według którego „prawa prowadzenia przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów, nabyte na podstawie dotychczasowych przepisów, pozostają w mocy". Wprawdzie nie reguluje on wprost stosunków faktycznych, które pozostawały dotąd poza reglamentacją prawną, to jednak trudno nie dopatrzeć się w nim intencji do szanowania tych stosunków, o ile to nie szkodzi interesowi publicznemu.

W związku z tem nasuwa się wniosek, że na tych obszarach Państwa, gdzie prowadzenie przedsiębiorstwa kinowego nie było przedtem uzależnione od pozwolenia władzy—nie należy zasadniczo, to jest bez poważnych motywów, odmawiać pozwoleń na omawiane przedsiębiorstwa osobom, które już prowadziły tego rodzaju imprezy czas dłuższy bez żadnych kolizyj z obowiązującemi przepisami.

Ustawa filmowa, nie przewidując przedsiębiorstw dorywczych, zmusza tem samem do traktowania jako przedsiębiorstw z siedzibą stałą, również jednorazowych względnie kilkakrotnych wyświetlań filmu w pewnym określonym lokalu (art. 8 pkt. 1). Wydawanie w tych przypadkach pozwoleń z ważnością na cały rok byłoby niewłaściwe z uwagi na przejściowy charakter imprez. Przeto dla tego rodzaju imprez należy udzielać pozwoleń na odpowiednio krótsze terminy, określając przedmiot pozwolenia przy analogicznem zastosowaniu końcowego zdania art. 10 prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych z dn. 27.X.1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 632).

Warunki pozwoleń.

3. W myśl przepisu art. 10 pkt. 5 ustawy o filmach władza może zastrzec w udzielonem pozwoleniu pewne warunki. Ponieważ obecnie, w braku rozporządzeń, przewidzianych w art. 14 ustawy filmowej, poszczególni P. P. Wojewodowie zamieszczają, w wydawanych przez siebie pozwoleniach na kinoteatry stałe, warunki najróżnorodniejsze i przytem nie zawsze konieczne, natomiast warunków, które możnaby uznać za pożyteczne, częstokroć nie zamieszczają, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych udziela następujących w tym względzie wskazówek:

a) w pozwoleniach nie należy zamieszczać warunków względnie ograniczeń, wypływających wprost z samej ustawy, gdyż te dla swej ważności nie wymagają takiego potwierdzenia. Natomiast do pozwolenia mogą być dołączone w celu informacyjnym wyciągi z odnośnych przepisów, jak to już zresztą praktykuje się w niektórych Urzędach Wojewódzkich;

b) nie należy zamieszczać warunków, które nie stoją w bezpośrednim związku z zakresem zainteresowań władzy co do utrzymania bezpieczeństwa, spokoju i porządku publicznego w tego rodzaju przedsięwzięciach lub realizacji zasadniczych celów ustawy, np. obowiązku wciągnięcia firmy do rejestru sądowego, odnajmowania sali kinowej osobom trzecim w czasie wolnym od wyświetlania filmów i t. p.;

c) należy unikać warunków, obarczających przedsiębiorstwo zbędnemi czynnościami, jak np. przedstawiania władzom sprawozdań o zatrudnionym personelu, repertuarze, frekwencji publiczności i t. p.;

d) celowem jest natomiast zamieszczać warunki tego rodzaju, jak: o obowiązku wyświetlania pewnej ilości filmów polskich (okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 24 marca 1930 r. Nr. AA. 1081/1-Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 296) o obowiązku wyświetlania tygodników P. A. T'a, o obowiązku urządzania od czasu do czasu specjalnych przedstawień dla dzieci i młodzieży, o obowiązku ogłoszenia w poczekalniach o ograniczeniach uczęszczania dzieci i młodzieży na przedstawienia kinowe, o obowiązku punktualnego rozpoczynania przedstawień, ściśle według czasu, oznaczonego w afiszach lub ogłoszeniach prasowych i t. p.;

e) o ile godziny, w których wolno publicznie wyświetlać filmy, nie zostały jeszcze ustalone, zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy filmowej—należy je ustalić, a do czasu tego ustalenia można w warunkach poszczególnych pozwoleń zamieszczać specjalnie na ten temat postanowienia;

f) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaleca zamieszczanie w pozwoleniu warunku, że przerwy pomiędzy seansami nie mogą być dłuższe niż 15-minutowe i że wyświetlanie rekiam nie może trwać dłużej niż 10 minut przy każdym seansie. Zbyt długie bowiem wyświetlanie reklam i zbyt długie przerwy pomiędzy seansami wywołują nieraz słuszne sprzeciwy publiczności;

g) podobnie należy zastrzegać w warunkach pozwolenia, że wyświetlane aktualności, względnie filmy krótkometrażowe, stanowiące dopełnienie programu, muszą się zmieniać najpóźniej ze zmianą każdego programu. Zauważono bowiem, iż niektóre kinematografy, szczególnie w okresie letnim, prawdopodobnie celem zmniejszenia swych kosztów, wyświetlają te same dodatki filmowe w ciągu kilku programów, co wywołuje niezadowolenie publiczności, zmuszonej do oglądania wciąż tych samych obrazów.

Aparaty Pathe-Baby, Pa-Rural i t. p. aparaty małego typu.

4. Co się tyczy kwestji, które aparaty projekcyjne powinny być zaliczone do aparatów małego typu, o których mowa w art. 13 ust. 4 ustawy filmowej i jak należy podobne aparaty traktować, to wyjaśnia się, że wskazówki, udzielone w okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 8 z 1932 r. w ust. 1 i 3, mają nadal zastosowanie. Nadto zauważa się,

że charakterystyczną cechą tych aparatów jest używanie taśmy wąskiej t. j. szerokości od 9 do 17,5 mm., gdy aparaty normalne używają taśmy 35-milimetrowej.

Egzaminy na mechaników kinematograficznych.

5. Użyte w rozporządzeniu z dnia 19.XII 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 981) wyrażenie „mechaników uprawnionych do obsługi aparatów kinematograficznych" odnosi się do tych obszarów Państwa, gdzie tacy „uprawnieni" na podstawie specjalnych przepisów mechanicy istnieją w rzeczywistości. Tylko ci ostatni mechanicy uzyskali uznanie swych praw nabytych (art. 13 ust. 1 ustawy filmowej), o ile w swoim czasie zdali z pomyślnym wynikiem egzamin z uzdolnienia zawodowego. Dlatego też dla skompletowania gremjum komisji egzaminacyjnej należy albo powołać mechanika „uprawnionego" albo korzystając z przepisu art. 13 ust. 3 ustawy filmowej, dokonać zwolnienia od egzaminu upatrzonego na członka komisji egzaminacyjnej mechanika ewentualnie z pośród kandydatów, przedstawionych przez „Związek Zawodowy Pracowników Teatralnych i Kino-Filmowych w Polsce" sekcja kino-techniczna.

Ministerstwo wyjaśnia następnie, że rozporządzenie z dnia 19.XII 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 981) nie przewiduje terminu, w którym dotychczas nieegzaminowani, a trudniący się swym zawodem mechanicy filmowi powinni poddać się egzaminowi. Obowiązkiem ich narazie jest jedynie złożenie stosownych podań, poczem do czasu decyzji komisji egzaminacyjnej będą mogli nadal pełnić obowiązki mechaników. Pan Wojewoda może oznaczyć odpowiedni termin (np. 3-miesięczny), w którym zatrudnieni już mechanicy filmowi dotychczas nieegzaminowani winni wnieść podanie i równocześnie ostrzec przez publiczne ogłoszenie o tym obowiązku. Czynności egzaminacyjne można rozpocząć i prowadzić je w miarę wpływu podań.

Po upływie zakreślonego terminu należy sprawdzić, czy wszyscy mechanicy filmowi, zatrudnieni w kinach na podległym Panu obszarze, wnieśli podania, względnie mają już w tym zakresie prawa, nabyte na zasadzie dotychczas obowiązujących przepisów.

Główne wytyczne programu egzaminu ustalone są w cytowanem wyżej rozporządzeniu i Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie zamierza narazie wydawać w tej sprawie norm bardziej szczegółowych.

Regulamin powinna komisja sama sobie opracować i przedłożyć Panu Wojewodzie do zatwierdzenia.

Zwalnianie mechaników od egzaminu.

6. Celem ujednostajnienia sposobu postępowania P. P. przy zwalnianiu osób, obsługujących aparaty kinematograficzne od obowiązku składania egzaminu z uzdolnienia zawodowego (art. 13 ust. 3 ustawy filmowej), Ministerstwo uważałoby za wskazane korzystanie z tego uprawnienia tylko w stosunku do osób, które udowodnią, iż ukończyły 21 lat życia i wykażą się odpowiednią praktyką, której długość należy oceniać w zależności od posiadanego przez kandydata wykształcenia technicznego oraz przedłożą urzędowe świadectwa lekarskie, wydane im w okresie 30 dni przed datą wniesienia podania stwierdzające, że odnośne osoby nie mają wad organicznych lub psychicznych, ani nie podlegają nałogom, utrudniającym im obsługiwanie aparatów projekcyjnych.

Kino-rewje przejściowe.

7. Zdarza się nieraz, że rewjowe przedsięwzięcie wędrowne, przybywając do pewnej miejscowości, nie urządza samodzielnych przedstawień, a łączy się z miejscowym kino-teatrem celem urządzania wspólnie (za jedną opłatą wejściową)—przedstawień kino-rewjowych w lokalu danego kino-teatru.

Ponieważ tego rodzaju uzupełnienie rewjowe z reguły nie jest przewidywane w koncesji na prowadzenie kina, a zatem nie jest objęte tą koncesją, a z drugiej strony, ponieważ, zmieniając charakter koncesjonowanego przedsięwzięcia może równocześnie zagrażać miejscowym placówkom teatralnym lub innym przedsięwzięciom rozrywkowym o wyższym poziomie kulturalnym i artystycznym, zwłaszcza w wypadku dłuższego funkcjonowania, względnie może powodować inne lokalnie ujemne skutki, — przeto Ministerstwo wyjaśnia, że takie połączenie się nie zwalnia od obowiązku zgłoszenia produkcyj łączonego przedsięwzięcia wędrownego w trybie art. 9 prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych. Skutkiem tego właściwa powiatowa władza administracji ogólnej może w odpowiednim stopniu wykorzystać uprawnienie, służące jej na podstawie cytowanego artykułu.

Poza tem mają nadal zastosowanie wskazówki, udzielone w ust. 3 okólnika Nr. 103 z 1925 r. (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 1579) i ustępie ostatnim okólnika Nr. 152 z 1927 r. (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 1579).

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

64.

PISMO OKÓLNE

z dnia 29 marca 1935 r.

o rejestracji stowarzyszeń ochotniczych straży pożarnych.

(Nr. AP. 33-29).

Do

P. P. Wojewodów.

Nawiązując do pktu 6) okólnika Nr. 9 z dn. 12 lutego r. b. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 6, poz. 31) o wzorowym statucie stowarzyszeń ochotniczych straży pożarnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu wzór przykładowy ogłoszenia o rejestracji

w Monitorze Polskim. Do przyjętego w tym wzorze układu należy się stosować przy sporządzaniu ogłoszeń przesyłanych do Monitora, przyczem Ministerstwo przypomina jeszcze raz, że w jednem ogłoszeniu należy umieszczać tyle stowarzyszeń straży, aby wypadła pełna strona w Monitorze (4 szpalty) a przynajmniej pełne szpalty. Dla orjentacji Ministerstwo podaje że jedna szpalta Monitora liczy od 135 do 136 wierszy petitem i że tylko w wyjątkowych przypadkach (np. długa nazwa miejscowości, konieczność podania gminy lub powiatu przy jednakowych nazwach) potrzeba będzie dla jednego stowarzyszenia więcej niż jeden wiersz w szpalcie. W razie wątpliwości co do układu ogłoszenia, a zwłaszcza co do terminu takiego ogłoszenia (Monitor nie będzie w możności podać wszystkich ogłoszeń w zbyt krótkim czasie) należy porozumiewać się z administracją Monitora Polskiego.

W związku z zapytaniami poszczególnych P. P. Wojewodów co do arkuszy rejestrów dla zarejestrowania stowarzyszeń ochotniczych straży pożarnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że do rejestracji używane być winny rejestry według wzoru ustalonego w rozporządzeniu z dnia 10 grudnia 1932 r. o rejestracji stowarzyszeń (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 963). Z uwagi na duże zapotrzebowanie arkuszy rejestru dla tej rejestracji Ministerstwo skłonneby było zaopatrzeć P. P. Wojewodów w odpowiednią ilość tych arkuszy w formacie znormalizowanym. P. P. Wojewodowie zechcą zatem ewent. zapotrzebowania na arkusze rejestru z podaniem potrzebnej ilości przesyłać do Ministerstwa do Wydziału-Gospodarczego z powołaniem się na niniejsze pismo.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

Zał. do pisma ok. Nr. AP. 33-29.

PIERWSZA SZPALTA.

Z rejestru straży pożarnych.

Na zasadzie postanowienia Wojewody . . . . z dn. . . . . . . 193 . . . r., Nr. . . . wciągnięto w dn. . . . . 193 . . . r. do rejestru stowarzyszeń Urzędu Wojewódzkiego następujące **Stowarzyszenia Ochotniczych Straży Pożarnych**, których cel i środki działania określone są w statucie wzorowym, ogłoszonym w Dz. U. R. P. Nr. 7/35 r., poz. 35.

Nr. porz.	Nr. rej.	Nazwa i siedziba Stowarzyszenia
1.	279/S	Stow. O. S. P. w Sochaczewie
2.	280/S	Stow. O. S. P. w Lublinie
3.	281/S	Stow. O. S. P. w Warce
4.	284/S	Stow. O. S. P. w Radości
5.	285/S	Stow. O. S. P. w Miłośnie
		i t. d.
		i t. d.
		i t. d.

DRUGA SZPALTA.

Nr. porz.	Nr. rej.	Nazwa i siedziba Stowarzyszenia
6.	298/S	Stow. O. S. P. w Grodzisku
7.	299/S	Stow. O. S. P. w Radomiu
8.	300/S	Stow. O. S. P. w Grójcu
9.	301/S	Stow. O. S. P. w Piasecznie
10.	302/S	Stow. O. S. P. w Grodzisku
11.	502/S	Stow. O. S. P. w Markach
12.	503/S	Stow. O. S. P. w Błoniu
13.	504/S	Stow. O. S. P. w Lublinie
14.	505/S	Stow. O. S. P. w Bydgoszczy
15.	506/S	Stow. O. S. P. w Ursusie
16.	507/S	Stow. O. S. P. w Warszawie
17.	508/S	Stow. O. S. P. w Kaliszu
18.	509/S	Stow. O. S. P. w Poznaniu
19.	510/S	Stow. O. S. P. w Krakowie
20.	511/S	Stow. O. S. P. we Lwowie
		i t. d.
		i t. d.
		i t. d.

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 28 marca Nr. 20 Rok 1935

Poz. 116. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 marca 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od cukru.

Poz. 117. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych.

Poz. 118. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 marca 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 31 stycznia 1935 r. o zniżce celnej na jabłka świeże.

Poz. 119. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12 marca 1935 r. w sprawie zmiany ordynacji pocztowej.

Poz. 120. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16 marca 1935 r. w sprawie wykonania ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec.

Na podstawie art. 2 — 5, 7, 10 i 14 ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 349) zarządzam co następuje:
Do art. 2.

§ 1. (1) Księgi zarodowego bydła poszczególnych ras i odmian należy prowadzić oddzielnie dla buhajów i krów.

(2) Księgi zarodowego bydła dzielą się na: księgi wstępne zarodowych krów, księgi główne zarodowych krów, księgi wstępne zarodowych buhajów oraz księgi główne zarodowych buhajów. Księgi wstępne zarodowych buhajów będą prowadzone tylko dla buhajów rasy czerwonej polskiej i innych odmian krajowych.

(3) Księgi zarodowego bydła winny zawierać dla każdego wpisanego zwierzęcia: numer kolejny wpisu, nazwę, numer metryczki (§ 3), datę urodzenia, datę stwierdzenia wartości hodowlanej (§ 6 licencja), pochodzenie, opis budowy i jej ocenę w punktach (§ 5), wagę z podaniem dat określenia jej, opis umaszczenia, uzyskane nagrody, nazwisko i imię hodowcy, w którego gospodarstwie zwierzę zostało urodzone, oraz adres jego gospodarstwa, nazwiska i imiona następnych właścicieli oraz adresy ich gospodarstw. Księgi zarodowych krów winny ponadto zawierać: nazwy i numery wpisów do ksiąg buhajów użytych do pokrycia, daty urodzeń cieląt, ich płeć, numery metryczek, wiadomości dotyczące mleczności krów (wydajność mleka i tłuszczu w kilogramach oraz przeciętny procent tłuszczu w mleku) w kolejnych latach z podaniem ilości dni doju oraz — w miarę możności — wagę cieląt z podaniem dat określenia jej.

§ 2. (1) Do ksiąg zarodowych krów mogą być wpisane krowy, które:

a) są zdrowe,

b) ocieliły się po raz pierwszy w trzecim roku życia lub później, jeżeli w trzecim roku zaszło poronienie,

c) mają ukończony co najmniej jeden okres wydzielania mleka po ocieleniu się (okres laktacyjny),

d) mają umaszczenie właściwe dla danej rasy lub odmiany,

e) o ile chodzi o możność wpisania do księgi głównej zarodowych krów, posiadają co najmniej dwa pełne pokolenia przodków wpisanych do ksiąg zarodowego bydła tej samej rasy lub odmiany oraz

f) pod względem mleczności i budowy, zależnie od tego, do jakiej księgi mają być wpisane, odpowiadają wymaganiom, ustalonym w tabelce następującej:

Rodzaj księgi	Mleczność: roczna wydajność mleka przy przeciętnym rocznym procencie tłuszczu		lub	Mleczność: roczna wydajność tłuszczu w mleku przy przeciętnym rocznym procencie tłuszczu	Ocena budowy w punktach
Bydło nizinne					
księga wstępna zarodowych krów	co najmniej	2.800 kg ml. 3.2% tł.	lub co najmniej	100 kg tł. 3% tł.	co najmniej 65
księga główna zarodowych krów	„	3.300 kg ml. 3.2% tł.	„	120 kg tł. 3% tł.	„ 75
Bydło czerwone polskie i inne odmiany krajowe					
księga wstępna zarodowych krów	co najmniej	2.000 kg ml. (1.500 kg ml.) *) 3.75% tł.	lub co najmniej	95 kg tł. 3.5% tł.	co najmniej 65
księga główna zarodowych krów	„	2.800 kg ml. 4% tł.	„	120 kg tł. 3.75% tł.	„ 75
Bydło górskie					
księga wstępna zarodowych krów	co najmniej	2.400 kg ml. 3.6% tł.	lub co najmniej	95 kg tł. 3.4% tł.	co najmniej 65
księga główna zarodowych krów	„	3.000 kg ml. 3.8% tł.	„	120 kg tł. 3.6% tł.	„ 75

*) dla obszaru województw: wileńskiego, nowogródzkiego i poleskiego.

(2) Wymienione w tabelce wymagania co do rocznej wydajności mleka oraz rocznej wydajności tłuszczu w mleku są ustalone dla krów, które ukończyły trzeci okres laktacyjny, dla krów zaś, które ukończyły drugi okres laktacyjny, wymagania te są obniżone o 10%, a dla krów, które ukończyły pierwszy okres laktacyjny — o 20%.

(3) Do ksiąg głównych zarodowych krów mogą być wpisane również krowy, które odpowiadają wymaganiom, ustalonym w ust. (1) pkt. a), b), c), d) i f), a ponadto mają dwa pełne pokolenia przodków wpisanych do ksiąg „rodowodowych“, „hodowlanych“ i t. p., prowadzonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia dla tej samej rasy lub odmiany przez izby rolnicze lub organizacje, wymienione w załączniku Nr. 1 do rozporządzenia niniejszego lub, jeżeli chodzi o krowy importowane, — do odpowiednich ksiąg kraju pochodzenia krowy.

(4) Do ksiąg zarodowych buhajów mogą być wpisane buhaje zdrowe w wieku powyżej jednego roku, które mają umaszczenie właściwe dla danej rasy lub odmiany a ponadto pod względem pochodzenia i budowy zależnie od tego, do jakiej księgi mają być wpisane, odpowiadają wymaganiom, ustalonym w tabelce następującej:

Rodzaj księgi	Pochodzenie	Ocena budowy w punktach
Księga wstępna zarodowych buhajów (tylko dla bydła czerwonego polskiego i innych odmian krajowych)	co najmniej matki wpisane do ksiąg wstępnych zarodowych krów	co najmniej 70
Księga główna zarodowych buhajów	co najmniej dwa pełne pokolenia przodków wpisanych do ksiąg zarodowego bydła tej samej rasy lub odmiany, przyczem mleczność matek i matek ojców winna być co najmniej taka, jaka jest ustalona dla krów, które mogą być wpisane do ksiąg głównych (ust. (1) tabelka)	co najmniej 75

(5) Do ksiąg wstępnych zarodowych buhajów (prowadzonych tylko dla bydła czerwonego polskiego i innych odmian krajowych) mogą być wpisane również buhaje, które odpowiadają pod względem zdrowia, wieku, umaszczenia i budowy wymaganiom, ustalonym w ust. (4), a ponadto mają co najmniej matkę wpisaną do ksiąg „rodowodowych“, „hodowlanych“ i t. p., prowadzonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia dla tej samej rasy lub odmiany przez izby rolnicze lub organizacje, wymienione w załączniku Nr. 1.

(6) Do ksiąg głównych zarodowych buhajów mogą być wpisane również buhaje, które odpowiadają pod względem zdrowia, wieku, umaszczenia i budowy wymaganiom, ustalonym w ust. (4), a ponadto mają co najmniej dwa pełne pokolenia przodków wpisanych do ksiąg „rodowodowych“, „hodowlanych“ i t. p., prowadzonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia dla tej samej rasy lub odmiany przez izby rolnicze lub organizacje, wymienione w załączniku Nr. 1, lub, jeżeli chodzi o buhaje importowane, — do odpowiednich ksiąg kraju pochodzenia buhaja, przyczem w obu przypadkach mleczność matek i matek ojców winna być co najmniej taka, jaka jest ustalona dla krów, które mogą być wpisane do ksiąg głównych (ust. (1) tabelka).

§ 3. (1) Pochodzenie zwierzęcia, które ma być wpisane do księgi zarodowego bydła, ustala się na podstawie metryczki.

(2) Po urodzeniu się cielęcia należy mu założyć w prawe ucho kolczyk z numerem oborowym i wystawić metryczkę, która winna zawierać: numer metryczki, nazwę cielęcia, nazwisko i imię hodowcy oraz adres jego gospodarstwa, nazwy ojca i matki cielęcia, rodzaj ksiąg, do których są ojciec i matka wpisane, oraz numery wpisów, datę urodzenia cielęcia, jego płeć, numer oborowy, rysunek umaszczenia widziany z dwóch boków cielęcia i z przodu głowy (dla ras jednomaścistych — opis umaszczenia), datę wypełnienia metryczki oraz podpis hodowcy.

(3) Metryczka winna być w ciągu 6 tygodni po urodzeniu się cielęcia dostarczona izbie rolniczej lub organizacji, prowadzącej księgę zarodowego bydła, i przechowywana w kartotece.

§ 4. Mleczność krowy, która ma być wpisana do księgi zarodowych krów, stwierdza się

w drodze kontroli wykonywanej w sposób przewidziany w § 24 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. (1) Ocenę budowy zwierzęcia, które ma być wpisane do księgi zarodowego bydła, przeprowadza się przez porównanie, w jakim stopniu zwierzę odpowiada najwyższym wymaganiom, które w sumie oznacza się jako 100 punktów.

(2) Ocenie poddaje się poszczególne części zwierzęcia i zależnie od wyników oceny przyznaje się za:

głowę, szyję i rogi . . .	do	5	punktów
przód, (kłąb, łopatka, bark, ożebrowanie, szerokość i głębokość przodu)	„	20	„
środkową część tułowia (grzbiet, lędźwie, słabizna, brzuch)	„	15	„
zad (krzyż, ogon i jego osada, szerokość, długość i kształt zadu)	„	20	„
kończyny i chód . . .	„	10	„
oznaki użytkowości . .	„	10	„
wygląd ogólny	„	20	„

§ 6. Zwierzę, co do którego stwierdzono (licencja), że odpowiada wymaganiom, ustalonym w § 2, winno być oznaczone kolczykiem założonym w lewe ucho oraz wpisane do odpowiedniej księgi zarodowego bydła. Kolczyk winien zawierać: znak izby rolniczej (§ 17), znak księgi (W — wstępna, G — główna) oraz kolejny numer wpisu.

§ 7. (1) Księgi zarodowej trzody chlewnej poszczególnych ras i typów należy prowadzić oddzielnie dla knurów i macior.

(2) Księgi zarodowej trzody chlewnej winny zawierać dla każdego wpisanego zwierzęcia: numer kolejny wpisu, nazwę, numer metryczki miotu (§ 9) i numer prosięcia w chlewni, datę urodzenia, datę stwierdzenia wartości hodowlanej (§ 11 licencja), pochodzenie, opis budowy, ocenę zwierzęcia w punktach (§ 10), wiadomości dotyczące miotu, z którego zwierzę pochodzi (ilość prosiąt), ich wagę ogólną i przeciętną w 1, 21 i 56 dniu po urodzeniu), wagę zwierzęcia w 6 miesięcy po urodzeniu, nazwisko i imię hodowcy, w którego gospodarstwie zwierzę zostało urodzone oraz adres jego gospodarstwa, nazwiska i imiona następnych właścicieli oraz adresy ich gospodarstw. Księgi zarodowych macior winny ponadto zawierać nazwy i numery wpisów knurów użytych do pokrycia, daty oproszeń oraz wiadomości dotyczące poszczególnych miotów: ilość prosiąt, ich wagę ogólną i przeciętną w 1, 21 i 56 dniu po urodzeniu, płeć prosiąt, numery metryczek oraz numery kolejne w chlewni, jak również — w miarę możności — wyniki stwierdzania wyzyskiwania paszy, szybkości dojrzewania oraz wartości produktów rzeźnych (§ 25).

§ 8. (1) Do ksiąg zarodowej trzody chlewnej mogą być wpisane zwierzęta zdrowe, które mają ukończone co najmniej 6 miesięcy życia, przy ocenie budowy otrzymały: knury co najmniej 70 punktów, maciory 60 punktów i które pozatem odpowiadają wymaganiom, ustalonym w paragrafie niniejszym.

(2) Do ksiąg zarodowej trzody chlewnej rasy wielkiej białej angielskiej mogą być wpisane zwierzęta, pochodzące po knurach i maciorach, wpisanych do ksiąg zarodowej trzody chlewnej tej rasy, oraz zwierzęta importowane, wpisane do ksiąg trzody chlewnej tej rasy, prowadzonych w kraju pochodzenia zwierzęcia. Do dnia 31 grudnia 1936 r. do ksiąg zarodowej trzody chlewnej rasy wielkiej białej angielskiej mogą być wpisane również zwierzęta, które mają trzy pełne pokolenia przodków wpisanych do ksiąg „rodowodowych“, „hodowlanych“ i t. p., prowadzonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia dla tej rasy przez izby rolnicze lub organizacje, wymienione w załączniku Nr. 1, przyczem knury winny być pełnej krwi we wszystkich trzech pokoleniach.

(3) Do ksiąg zarodowej trzody chlewnej rasy białej ostrouchej mogą być wpisane zwierzęta tej rasy oraz pochodzące po matkach tej rasy i knurach rasy wielkiej białej angielskiej, przyczem w obu przypadkach zwierzęta te winny mieć trzy pełne pokolenia przodków wpisanych do ksiąg zarodowej trzody chlewnej lub do ksiąg „rodowodowych“, „hodowlanych“ i t. p., prowadzonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przez izby rolnicze lub organizacje, wymienione w załączniku Nr. 1, a jeżeli chodzi o zwierzęta importowane — do odpowiednich ksiąg kraju pochodzenia zwierzęcia.

(4) Umaszczenie zwierząt, które mogą być wpisane do ksiąg zarodowej trzody chlewnej rasy wielkiej białej angielskiej lub białej ostrouchej, powinno być białe. Dopuszczalne są niewielkie ciemne plamki na skórze pokryte jasnym włosem.

(5) Do ksiąg zarodowej trzody chlewnej rasy białej zwisłouchej lub czarnej zwisłouchej mogą być wpisane zwierzęta, które odpowiadają istotnym cechom tej rasy pod względem budowy i umaszczenia oraz mają stwierdzone pochodzenie po rodzicach tej samej rasy.

(6) Do ksiąg zarodowej trzody chlewnej prowadzonych dla krajowych typów trzody chlewnej mogą być wpisane zwierzęta bez wiadomego pochodzenia, odpowiadające istotnym cechom danego typu.

(7) Oprócz określonych wyżej wymagań zwierzę każdej rasy lub każdego krajowego typu winno:

a) pochodzić z miotu o ilości co najmniej 8 urodzonych żywych prosiąt, a tylko w przypadku pierwszego miotu — o ilości co najmniej 6 żywych prosiąt,

b) pochodzić z miotu o przeciętnej wadze prosiąt, ustalonej w przeciągu 24 godzin po urodzeniu, nie mniejszej niż 1 kg oraz o wadze miotu w 21 dniu po urodzeniu nie mniejszej niż 30 kg lub o przeciętnej wadze prosiąt w 21 dniu po urodzeniu nie mniejszej niż 4 kg,

c) ważyć w 6 miesięcy po urodzeniu nie mniej niż 70 kg — o ile jest rasy wielkiej bia-

łej angielskiej lub białej ostrouchej, nie mniej niż 60 kg — o ile jest rasy czarnej zwisłouchej, nie mniej niż 50 kg — o ile jest rasy białej zwisłouchej lub należy do jednego z typów krajowych.

§ 9. (1) Pochodzenie zwierzęcia, które ma być wpisane do księgi zarodowej trzody chlewnej, ustala się na podstawie metryczki miotu.

(2) Po oproszeniu się maciory należy każdemu z prosiąt miotu oznaczyć na prawem uchu numer prosięcia w chlewni oraz numer metryczki miotu. Metryczka winna zawierać: numer metryczki, nazwisko i imię hodowcy oraz adres jego gospodarstwa, nazwy ojca i matki prosięcia oraz numery ich wpisów do ksiąg zarodowej trzody chlewnej, datę oproszenia, ilość prosiąt w miocie, ich wagę ogólną i przeciętną w 1, 21 i 56 dniu po urodzeniu, ich płeć, numery w chlewni, datę wypełnienia metryczki oraz podpis hodowcy.

(3) Metryczka miotu winna być w ciągu 14 dni, licząc od 56 dnia po oproszeniu się maciory, dostarczona izbie rolniczej lub organizacji, prowadzącej księgę zarodowej trzody chlewnej, i przechowywana w kartotece.

§ 10. (1) Ocenę budowy zwierzęcia, które ma być wpisane do księgi zarodowej trzody chlewnej, przeprowadza się przez porównanie, w jakim stopniu odpowiada ono najwyższym wymaganiom, które w sumie oznacza się jako 100 punktów.

(2) Ocenie poddaje się poszczególne części zwierzęcia i zależnie od wyników oceny przyznaje się za:

głowę, szyję	do	5	punktów
grzbiet, lędźwie, krzyż	„	15	„
szynkę przednią (łopatkę) . . .	„	5	„
klatkę piersiową	„	10	„
długość boku	„	15	„
głębokość boku	„	5	„
szynkę zadnią	„	20	„
nogi i chód	„	10	„
wygląd ogólny	„	15	„

§ 11. Zwierzę, co do którego stwierdzono (licencja), iż odpowiada wymaganiom, ustalonym w § 8, winno być oznaczone na lewem uchu znakiem izby rolniczej (§ 17) i kolejnym numerem wpisu oraz pod tym numerem wpisane do księgi zarodowej trzody chlewnej.

§ 12. (1) Księgi zarodowych owiec poszczególnych ras i kierunków hodowlanych należy prowadzić oddzielnie dla tryków i macior.

(2) W uzasadnionych przypadkach izby rolnicze lub organizacje, prowadzące księgi zarodowych owiec, mogą za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych prowadzić te księgi:

a) oddzielnie dla poszczególnych stad, przyczem księgi mogą pozostawać w siedzibie gospodarstwa, w którem znajduje się stado,

b) oddzielnie dla poszczególnych stowarzyszeń hodowców owiec, przyczem księgi mogą pozostawać w siedzibie stowarzyszenia.

(3) Księgi zarodowych owiec winny zawierać dla każdego wpisanego zwierzęcia: numer kolejny wpisu, nazwę, numer metryczki lub w razie stwierdzenia pochodzenia jagnięcia zapomocą wykazu przychówku (§ 14) — zamiast numeru metryczki numer wykazu i numer jagnięcia w wykazie, datę urodzenia, datę stwierdzenia wartości hodowlanej (§ 16 licencja), dane dotyczące pochodzenia, wyniki oceny runa lub okrywy i budowy (§ 15 bonitacja), wagę z podaniem dat określenia jej, wydajność wełny w kilogramach z podaniem dat strzyżeń i czas odrostu wełny w miesiącach, nazwisko i imię hodowcy, w którego gospodarstwie zwierzę zostało urodzone, oraz adres jego gospodarstwa, nazwiska i imiona następnych właścicieli oraz adresy ich gospodarstw. Księgi zarodowych macior powinny ponadto zawierać nazwy i numery wpisów do ksiąg tryków użytych do pokrycia, daty urodzeń jagniąt, ich płeć oraz numery metryczek lub w razie stwierdzenia pochodzenia jagniąt zapomocą wykazów przychówku — zamiast numerów metryczek numery wykazów oraz numery jagniąt w wykazach. Ponadto dla owiec użytkowanych mlecznie — ocenę cech mleczności lub dane, dotyczące mleczności, dla owiec zaś rasy karakuł — ocenę futerka zwierzęcia, a dla macior tej rasy również ocenę futerka przychówku.

§ 13. Do ksiąg zarodowych owiec mogą być wpisane zwierzęta zdrowe, odpowiadające określonej rasie lub kierunkowi hodowlanemu pod względem pochodzenia, budowy, rozwoju, umaszczenia, charakteru runa lub okrywy, wartości użytkowej i wagi.

§ 14. (1) Pochodzenie zwierzęcia, które ma być wpisane do księgi zarodowych owiec, ustala się na podstawie metryczki lub wykazu przychówku.

(2) Po urodzeniu się jagnięcia na prawem jego uchu należy oznaczyć numer jagnięcia w owczarni oraz wystawić metryczkę lub wpisać zwierzę do wykazu przychówku. Metryczka winna zawierać: numer metryczki, nazwę jagnięcia, nazwisko i imię hodowcy oraz adres jego gospodarstwa, nazwy ojca i matki jagnięcia, oraz numery ich wpisów do ksiąg zarodowych owiec, datę urodzenia jagnięcia, jego numer w owczarni, płeć, datę wypełnienia metryczki oraz podpis hodowcy, a dla owiec rasy karakuł — ponadto ocenę futerka. Wykaz przychówku winien zawierać dla każdego wpisanego zwierzęcia te same dane co i metryczka, przyczem numerowi metryczki odpowiada kolejny numer jagnięcia w wykazie.

(3) Metryczki w ciągu 3 miesięcy po urodzeniu się jagnięcia, wykazy zaś przychówku co trzy miesiące winny być dostarczane izbie rolniczej lub organizacji, prowadzącej księgę zarodowych owiec, i przechowywane w kartotece.

§ 15. Bonitację (ocenę runa lub okrywy i budowy zwierzęcia przeprowadza się nie wcześniej niż po pierwszej strzyży, biorąc pod uwagę odrost wełny za okres czasu co najmniej czteromiesięczny. Przy bonitacji stosować należy

klucz bonitacyjny, ustalony zarządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych. Ocenę futerka owiec rasy karakuł przeprowadza się między 3 a 7 dniem po urodzeniu się zwierzęcia.

§ 16. Zwierzę, co do którego stwierdzono (licencja), iż odpowiada wymaganiom, ustalonym w § 13, winno być oznaczone na lewem uchu znakiem izby rolniczej (§ 17) i kolejnym numerem wpisu oraz pod tym numerem wpisane do księgi zarodowych owiec.

§ 17. Znaki izb rolniczych używane na podstawie niniejszego rozporządzenia ustala się w sposób następujący:

Białostocka	Izba	Rolnicza	— Bł
Kielecka	„	„	— Kl
Krakowska	„	„	— Kr
Lubelska	„	„	— Lb
Lwowska	„	„	— Lw
Łódzka	„	„	— Łd
Poleska	„	„	— Pl
Pomorska	„	„	— Pm
Warszawska	„	„	— Wr
Wielkopolska	„	„	— Pz
Wileńska	„	„	— Wn
Wołyńska	„	„	— Wł

§ 18. Do dnia 31 grudnia 1936 r. pochodzenie zwierząt można ustalać nietylko na podstawie metryczki (§§ 3, 9 i 14) lub wykazu przychówka (§ 14), lecz także na podstawie innych dowodów.

§ 19. Stwierdzenie przez izbę rolniczą lub organizację, prowadzącą księgę gospodarskich zwierząt zarodowych, że zwierzę odpowiada wymaganiom, ustalonym w § 2, 8 lub 13 (licencja), odbywa się na podstawie oględzin przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje.

§ 20. Przy wpisywaniu do ksiąg zwierząt, które same lub których przodkowie są wpisani do ksiąg „hodowlanych", „rodowodowych" i t. p., prowadzonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego przez izby rolnicze lub organizacje wymienione w załączniku Nr. 1, albo też zwierząt importowanych, które same, lub których przodkowie są wpisani do ksiąg prowadzonych zagranicą, — wiadomości zawarte w tych księgach uważa się za wiarogodne.

Do art. 3.

§ 21. (1) Dla obór, chlewni i owczarni, których właściciele chcą uzyskać prawo używania na ich oznaczenie nazwy, zawierającej określenie „zarodowy", ustala się wymagania następujące:

a) materjał hodowlany winien być wpisany do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych,

b) materjał ten winien być wyrównany pod względem budowy i użytkowości,

c) materjał żeński winien być pokrywany rozpłodnikami, wpisanemi do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych,

d) wychów młodzieży winien być prawidłowy,

e) żywienie oraz pastwisko winny być odpowiednie,

f) zwierzęta winny być utrzymywane w warunkach higjenicznych oraz winna być zapewniona opieka weterynaryjna,

g) gospodarstwo hodowlane winno być wolne od chorób zaraźliwych, trudnych do szybkiego i zupełnego zwalczenia.

(2) W odniesieniu do obór, ustala się ponadto wymagania następujące:

a) w oborach bydła nizinnego lub górskiego winno być co najmniej 40% zwierząt, a w oborach bydła czerwonego polskiego lub innych odmian krajowych co najmniej 20% zwierząt wpisanych do ksiąg głównych zarodowego bydła oraz

b) winna być prowadzona kontrola wartości użytkowej wszystkich krów (§ 24).

§ 22. (1) Na żądanie właściciela izba rolnicza stwierdza, czy obora, chlewnia lub owczarnia odpowiada wymaganiom, ustalonym w paragrafie poprzednim, i o wyniku zawiadamia właściciela.

(2) W razie stwierdzenia, że obora, chlewnia lub owczarnia odpowiada tym wymaganiom, izba rolnicza, podaje do publicznej wiadomości, że właściciel tej obory, chlewni lub owczarni jest uprawniony do używania na jej oznaczenie nazwy, zawierającej określenie „zarodowy".

(3) Izba rolnicza corocznie stwierdza, czy zarodowa obora, chlewnia lub owczarnia odpowiada wymienionym wyżej wymaganiom; w razie stwierdzenia, że przestała odpowiadać tym wymaganiom, izba rolnicza zawiadamia o tem właściciela oraz podaje do publicznej wiadomości, że właściciel tej obory, chlewni lub owczarni nie jest uprawniony do używania na jej oznaczenie nazwy, zawierającej określenie „zarodowy".

Do art. 4.

§ 23. (1) W razie uznania pewnej rasy bydła za odpowiednią dla określonego obszaru zwierzę innej rasy, hodowane na tym obszarze, odpowiadające wymaganiom, ustalonym w § 2, może być wpisane do księgi zarodowego bydła, jeżeli obora, do której ono należy, odpowiada wymaganiom, ustalonym w § 21 ust. (1) pkt. b), d), e), f) i g), a w oborze tej:

a) materjał żeński pokrywany jest buhajami, które mogą być wpisane do księgi głównej zarodowych buhajów,

b) prowadzona jest kontrola wartości użytkowej wszystkich krów,

c) co najmniej 40% zwierząt, jeżeli to jest obora bydła nizinnego lub górskiego, a co najmniej 20% zwierząt, jeżeli to jest obora bydła czerwonego polskiego lub innych odmian krajowych, odpowiada wymaganiom, ustalonym dla zwierząt, które mogą być wpisane do ksiąg głównych zarodowego bydła.

(2) W razie uznania pewnych ras trzody chlewnej lub owiec za odpowiednie dla określonego obszaru, zwierzęta tych gatunków, należące do innej rasy, hodowane na tym obszarze, odpowiadające wymaganiom, ustalonym w § 8 lub w § 13, mogą być wpisane do odpowiednich ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych, jeżeli chlewnie lub owczarnie, do których one należą,

odpowiadają wymaganiom, ustalonym w § 21 ust. (1) pkt. b), d), e), f) i g), a materjał żeński w tych chlewniach lub owczarniach jest pokrywany rozpłodnikami, które mogą być wpisane do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych.

Do art. 5.

§ 24. (1) Kontrola wartości użytkowej bydła polega na stwierdzaniu mleczności krów. Stwierdzanie mleczności krów przeprowadza się drogą próbnych udojów. Próbny udój odbywa się w godzinach, przyjętych w gospodarstwie, lecz nie częściej niż 3 razy w ciągu doby i wykazuje wydajność mleka krowy w ciągu doby oraz zawartość w niem tłuszczu. Próbne udoje odbywają się w równych odstępach czasu, przynajmniej raz na cztery tygodnie. Na podstawie próbnych udojów oblicza się mleczność (§ 1, wydajność mleka i tłuszczu w kilogramach oraz przeciętny procent tłuszczu w mleku) poszczególnych krów w ciągu roku. Przy stwierdzaniu mleczności zapisuje się zużycie pasz, daty pokrycia i ocielenia się krów poddanych kontroli.

(2) Rok kontrolny liczy się od 15 maja do 14 maja roku następnego.

§ 25. Kontrola wartości użytkowej trzody chlewnej polega na stwierdzaniu jednej lub kilku z następujących właściwości:

a) płodności macior przez ustalanie liczby prosiąt każdego miotu,

b) przyrostu wagi przychówku przez ustalanie w poszczególnych miotach przeciętnej wagi prosiąt w 1, 21 i 56 dniu po urodzeniu,

c) wyzyskiwania paszy przez ustalanie ilości paszy zużytej na 1 kg przyrostu wagi zwierzęcia w określonym wieku,

d) szybkości dojrzewania zwierząt przez ustalanie wieku, w jakim zwierzę osiąga wagę odpowiednią dla pewnego kierunku hodowli,

e) wartości produktów rzeźnych przez ustalanie, w zależności od kierunku hodowli, stosunku wagi produktów uboju do wagi żywego zwierzęcia lub przez ocenę ich jakości po zabiciu zwierzęcia.

§ 26. (1) Kontrola wartości użytkowej owiec polega na stwierdzaniu jednej lub kilku z następujących właściwości:

a) użytkowości strzyżnej przez ustalanie u poszczególnych zwierząt wydajności wełny brudnej za pewien okres czasu, barwy, połysku oraz stopnia i rodzaju zanieczyszczenia wełny, wysokości słupka lub kosmyka, jego budowy i falistości, właściwości włosa (długości, grubości, równości, sortymentu, wytrzymałości, rozciągliwości), stosunku procentowego wagi wełny czystej do wagi wełny brudnej (rendement), stopnia wilgotności wełny, jej wyrównania oraz właściwości tłuszczo-potu (barwy, rozpuszczalności i t. p.),

b) mleczności przez ustalanie wydajności mleka i zawartości w niem tłuszczu,

c) przyrostu wagi przez ustalanie wagi zwierzęcia co miesiąc w wieku od 2 do 6 miesięcy,

d) jakości kożucha przez ustalanie gęstości i wyrównania okrywy, odrostu (długości włosa), wysokości i budowy loka lub kosmyka, stosunku ilości włosa rdzeniowego do puchowego oraz obrostu,

e) jakości futerka przez zbadanie u zwierząt w wieku od 3 do 7 dni barwy i połysku futerka, charakteru loka (kształtu, konsystencji, jednorodności), rysunku futerka, obrostu oraz innych cech owłosienia.

(2) Stwierdzanie mleczności owiec przeprowadza się drogą próbnych udojów, wykonywanych co najmniej raz na dwa tygodnie w godzinach przyjętych w gospodarstwie, lecz nie częściej niż 3 razy w ciągu doby. Przy stwierdzaniu mleczności zapisuje się datę okocenia się, datę odsadzenia jagnięcia, długość okresu dojenia oraz rodzaj i jakość paszy i pastwiska.

(3) Stwierdzanie jakości kożucha przeprowadza się u wrzosówki i wrzosówki z domieszką krwi owcy romanowskiej w wieku od 6 do 8 miesięcy, a u krukówki, świniarki czarnej i cakla czarnego oraz u tych owiec z domieszką krwi karakułu — w wieku około 4 miesięcy.

Do art. 7.

§ 27. (1) Komisje kwalifikacyjne działają w ustalonych dla nich okręgach, które nie mogą przekraczać obszaru powiatu. Okrąg działania każdej komisji ustala izba rolnicza.

(2) Każda komisja kwalifikacyjna składa się z 3 członków i tyluż zastępców. Jednego członka i jego zastępcę do każdej komisji deleguje izba rolnicza, pozostałych zaś członków i ich zastępców — przewodniczący właściwego wydziału powiatowego, przyczem jednego członka i jednego zastępcę w porozumieniu z izbą rolniczą.

(3) Członek delegowany przez izbę rolniczą jest przewodniczącym komisji kwalifikacyjnej, zastępca tego członka — zastępcą przewodniczącego.

(4) Przewodniczący wydziału powiatowego w porozumieniu z izbą rolniczą deleguje do komisji jako jednego członka i jego zastępcę przedstawicieli powiatowego związku samorządowego obeznanych z właściwym działem hodowli; jako drugiego członka przewodniczący wydziału powiatowego deleguje samorządowego lekarza weterynaryjnego, a jako jego zastępcę — innego lekarza weterynaryjnego.

(5) W razie nieobecności na przeglądzie przedstawiciela powiatowego związku samorządowego lub jego zastępcy przewodniczący komisji winien powołać do spełniania zastępczo czynności członka komisji miejscowego rolnika, a w razie nieobecności lekarza weterynaryjnego, będącego członkiem komisji lub jego zastępcą — innego lekarza weterynaryjnego.

(6) Do ważności orzeczeń komisji kwalifikacyjnej potrzebna jest obecność 3 osób w tem przewodniczącego lub jego zastępcy oraz lekarza weterynaryjnego.

§ 28. (1) Uznawanie rozpłodników za odpowiednie do hodowli odbywać się będzie na podstawie oględzin dokonywanych na przeglądach. Izba rolnicza w porozumieniu z przewodniczącym

wydziału powiatowego dzieli okręgi działania komisyj na okręgi przeglądowe.

(2) Przeglądy buhajów i knurów odbywać się będą corocznie od początku marca do końca czerwca, przeglądy zaś tryków od początku sierpnia do końca września.

(3) Izba rolnicza w porozumieniu z przewodniczącym wydziału powiatowego może zarządzić dodatkowe przeglądy rozpłodników po terminach ustalonych w ust. (2).

§ 29. (1) Komisje kwalifikacyjne uznają jako odpowiednie do hodowli rozpłodniki należące do rasy uznanej za odpowiednią dla właściwego obszaru, zdrowe oraz wpisane do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych, przyczem buhaje winny mieć przynajmniej 12 miesięcy, knury 8 miesięcy i tryki 6 miesięcy życia.

(2) Rozpłodniki niewpisane do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych mogą być uznane za odpowiednie do hodowli, jeżeli odpowiadają pozostałym wymaganiom, wymienionym w ustępie poprzednim.

§ 30. Rozpłodniki, które odpowiadają wymaganiom, określonym w § 29, a nie osiągnęły w chwili przeglądu przepisanego wieku, może komisja uznać za odpowiednie do hodowli z terminem ważności uznania od dnia, w którym rozpłodniki te osiągną przepisany wiek.

§ 31. Jeżeli ilość rozpłodników uznanych zgodnie z §§ 29 i 30 nie jest dostateczna dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych gminy, komisja kwalifikacyjna może wybrać brakującą ilość rozpłodników z pośród pozostałych najodpowiedniejszych do hodowli, a przedewszystkiem z pośród zbliżonych do rasy uznanej za odpowiednią dla danego obszaru.

§ 32. (1) Orzeczenie komisji kwalifikacyjnej należy wydać i ogłosić właścicielowi rozpłodnika niezwłocznie po zakończeniu przeglądu. Orzeczenie to jest ostateczne.

(2) Bezpośrednio po dokonaniu przeglądu komisja kwalifikacyjna wydaje właścicielowi rozpłodnika uznanego, odpowiadającego wymaganiom ustalonym w §§ 29 lub 30, świadectwo uznania według wzoru załącznika Nr. 2 do rozporządzenia niniejszego, właścicielowi zaś rozpłodnika, odpowiadającego wymaganiom ustalonym w § 31, — według wzoru załącznika Nr. 3.

(3) Izby rolnicze mogą określić sposób oznaczania rozpłodników, uznanych zgodnie z §§ 29 ust. (2), 30 oraz 31.

(4) W przypadku skorzystania z uprawnienia, zawartego w ustępie poprzednim, izba rolnicza powinna podać do powszechnej wiadomości sposób oznaczania rozpłodników.

(5) Świadectwa uznania buhajów i knurów ważne są do końca czerwca, świadectwa zaś uznania tryków do końca września — następnego roku kalendarzowego.

§ 33. Z dokonanego przeglądu komisja kwalifikacyjna sporządza protokół, w którym należy podać: miejsce i datę przeglądu, skład komisji, ilość rozpłodników doprowadzonych i niedoprowadzonych, ilość rozpłodników uznanych zgodnie z §§ 29 i 30, ilość rozpłodników uznanych zgodnie z § 31, jak również uwagi dotyczące stanu ilościowego i jakościowego rozpłodników w porównaniu z rokiem ubiegłym. Protokół winien być podpisany przez przewodniczącego i członków komisji. Odpisy protokółu należy dostarczyć zarządowi gminy i wydziałowi powiatowemu, oryginał zaś wraz z aktami — przesłać izbie rolniczej.

Do art. 8.

§ 34. (1) Właściciele rozpłodników winni zgłaszać do zarządu gminy: buhaje i knury do 15 lutego według stanu z 1 lutego, tryki do 15 lipca według stanu z 1 lipca. Zgłoszenie winno zawierać: wiek, maść, w miarę możności rasę rozpłodnika, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela.

(2) Terminy zgłaszania buhajów w 1935 r. ustalą izby rolnicze w porozumieniu z przewodniczącymi właściwych wydziałów powiatowych.

§ 35. Izba rolnicza w porozumieniu z przewodniczącym wydziału powiatowego ustala dzień i miejsce odbywania przeglądów rozpłodników w poszczególnych okręgach przeglądowych, poczem przewodniczący wydziału powiatowego ogłasza je w każdej miejscowości okręgu przeglądowego przynajmniej na 15 dni przed terminem przeglądu.

Do art. 9.

§ 36. (1) Wydział powiatowy określa ilość rozpłodników uznanych potrzebnych dla poszczególnych gmin, opierając się na zasadach ustalonych przez izbę rolniczą, a w szczególności biorąc pod uwagę ilość krów, świń i owiec, znajdujących się na obszarze gminy.

(2) Jeżeli na obszarze gminy ilość rozpłodników uznanych zgodnie z §§ 29 i 30, jest mniejsza od ilości rozpłodników, ustalonej dla tej gminy stosownie do ustępu poprzedniego, wydział powiatowy oznaczy ilość rozpłodników, odpowiadających wymaganiom ustalonym w §§ 29 i 30, jaką w bieżącym roku budżetowym należy zapewnić miejscowym rolnikom.

§ 37. (1) Zarządy gmin obowiązane są dostarczać komisjom kwalifikacyjnym wykazy rozpłodników: buhajów i knurów do 1 marca według stanu z 1 lutego, tryków do 1 sierpnia według stanu z 1 lipca. Wykazy powinny zawierać: wiek, maść, w miarę możności rasę rozpłodników, nazwiska i miejsca zamieszkania ich właścicieli.

(2) W 1935 r. zarządy gmin sporządzą i dostarczą komisjom kwalifikacyjnym wykazy buhajów w terminach ustalonych przez izby rolnicze w porozumieniu z przewodniczącymi właściwych wydziałów powiatowych.

Do art. 10.

§ 38. (1) Od opłat, ustanawianych przez izby rolnicze, wolne są rozpłodniki nieuznane:

a) wpisane do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych,

b) używane w zakładach naukowych do badań naukowych lub w zakładach leczniczych do celów leczniczych.

(2) Właściciele rozpłodników zwolnieni są od uiszczania należnych opłat od tych rozpłodników nieuznanych, które:

a) zostały wytrzebione lub padły przed terminem ustalonym do uiszczenia opłaty, jak również, które na skutek choroby nie mogły być poddane wytrzebieniu przed tymże terminem,

b) nie mogły być doprowadzone przed komisję kwalifikacyjną z powodu przeszkód wywołanych siłą wyższą lub z powodu zarządzeń władzy.

Do art. 15.

§ 39. (1) Wniosek izby rolniczej o wprowadzenie w życie postanowień art. 6 — 11, 12 pkt. 1) oraz ustępu ostatniego tego artykułu ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec powinien zawierać wyszczególnienie rodzaju zwierząt, w zastosowaniu do których mają być wprowadzone w życie wymienione postanowienia ustawy oraz określenie obszaru, na którym projektuje się wprowadzenie tych postanowień w życie.

(2) Do wniosku izby rolniczej należy dołączyć uchwałę właściwej rady powiatowej o wyrażeniu nań zgody.

§ 40. (1) Postanowienia §§ 1—26, 39 i 40 wchodzą w życie z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

(2) Postanowienia §§ 27 — 38 wchodzą w życie w zastosowaniu do bydła na obszarach gmin i powiatów, na których w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia obowiązują postanowienia art. 6 — 11, 12 pkt. 1) oraz ustępu ostatniego tego artykułu ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec — z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

(3) Postanowienia §§ 27 — 38 w zastosowaniu do bydła na obszarach gmin i powiatów, na których nie zostały wprowadzone w życie wymienione w ustępie poprzednim postanowienia ustawy, jak również w zastosowaniu do trzody chlewnej i owiec — wchodzą w życie na obszarze poszczególnych gmin i powiatów jednocześnie z wprowadzeniem w życie na obszarze tych gmin i powiatów postanowień ustawy wymienionych w ustępie poprzednim.

Załącznik Nr. 1 do rozp. Ministra Roln. i Ref. Roln. z dnia 16 marca 1935 r. (poz. 120).

Izby rolnicze oraz organizacje, które przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia prowadziły księgi „rodowodowe“, „hodowlane“ i t. p.

1. Wielkopolska Izba Rolnicza, Pomorska Izba Rolnicza oraz Śląska Izba Rolnicza.
2. Centralne Towarzystwo Organizacyj i Kółek Rolniczych w Warszawie.
3. Wojewódzkie Towarzystwo Organizacyj i Kółek Rolniczych w Warszawie, Łodzi, Lublinie, Kielcach, Białymstoku, Wilnie, Nowogródku, Brześciu n/B. i Łucku oraz związki hodowlane istniejące przy nich.
4. Małopolskie Towarzystwo Rolnicze (oddziały we Lwowie i Krakowie) oraz związki hodowlane istniejące przy niem.
5. Związek Hodowców Bydła Nizinnego Czarno-Białego w Warszawie.
6. Związek Hodowców Bydła Polskiego w Warszawie.
7. Związek Hodowców Bydła Wschodnio-Fryzyjskiego Czerwono-Białego w Warszawie.
8. Związek Hodowców Bydła Górskiego w Warszawie.
9. Lubelski Związek Hodowców Bydła w Lublinie.
10. Związek Hodowców Bydła Polskiego Czerwonego w Białymstoku.
11. Związek Hodowców Bydła Czerwonego Polskiego Mlecznego Województwa Nowogródzkiego.
12. Związek Hodowców Bydła Nizinnego Czarno-Białego w Baranowiczach.
13. Poleski Związek Hodowców Bydła Polskiego.
14. Wołyński Związek Hodowców Bydła Krajowego Mlecznego w Łucku.
15. Wielkopolskie Towarzystwo Hodowców Bydła Czarno-Białego Rasy Nizinnej.
16. Zachodnio-Polski Związek Hodowców Bydła Czerwonego.
17. Pomorskie Towarzystwo Hodowców Bydła Nizinnego Czarno-Białego.
18. Stowarzyszenie Hodowców Bydła Zarodowego na Śląsku w Katowicach.
19. Śląski Związek Hodowców Bydła Nizinnego w Katowicach.
20. Śląski Związek Hodowców Bydła Czerwonego w Cieszynie.
21. Związek Hodowców Bydła Nizinnego Czarno-Białego Województwa Śląskiego (Herdbuchgesellschaft für Schwarz-weiss Niederungsvieh der Wojewodschaft Schlesien).
22. Związek Hodowców Trzody Chlewnej w Warszawie.
23. Lubelski Związek Hodowców i Producentów Trzody Chlewnej.
24. Związek Hodowców Trzody Chlewnej w Baranowiczach.
25. Poleski Związek Hodowców Trzody Chlewnej.
26. Wołyński Związek Hodowców Trzody Chlewnej w Łucku.
27. Wielkopolski Związek Hodowców Trzody Chlewnej.
28. Pomorski Związek Hodowców Trzody Chlewnej.
29. Związek Hodowców Owiec w Warszawie.
30. Wielkopolskie Towarzystwo Hodowców Owiec.
31. Pomorski Związek Hodowców Owiec.
32. Towarzystwo Hodowców Owiec w Toruniu.
33. Związek Hodowców Karakułów w **Warszawie.**

Załącznik Nr. 2 do rozp. Min. Roln. i Reform Rolnych z dnia 16 marca 1935 r. (poz. 120).

Grzbiet

Nr.

Świadectwo uznania

buhaja (knura, tryka)

Właściciel

zamieszkały

Świadectwo ważne jest od dnia

do dnia 19 r.

na obszarze, dla którego rasa

została uznana za odpowiednią.

Podpis przewodniczącego komisji

dnia 19 r.

Komisja Kwalifikacyjna

powiatu

przy

Izbie Rolniczej.

Nr.

Świadectwo uznania buhaja (knura, tryka).

Komisja kwalifikacyjna stosownie do art. 7 ust. (2) ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 349) uznaje za odpowiedniego do hodowli buhaja (knura, tryka)

wpisanego do księgi pod Nr.

rasy maści*)

własność p.

zamieszkałego

Niniejsze świadectwo daje właścicielowi lub posiadaczowi wymienionego buhaja (knura, tryka) — stosownie do art. 6 ust. (1) powołanej wyżej ustawy — prawo pokrywania tym buhajem (knurem, trykiem) cudzych krów (świń, owiec) na obszarze, dla którego w myśl art. 4 ust. (1) tejże ustawy rasa uznana została za odpowiednią.

Świadectwo ważne jest od dnia

do dnia 19 r.

Podpis przewodniczącego komisji

dnia 19 r.

*) szczegółowy opis.

Załącznik Nr. 3 do rozp. Min. Roln. i Reform Rolnych z dnia 16 marca 1935 r. (poz. 120).

Grzbiet

Nr. ....

Świadectwo uznania buhaja (knura, tryka)

....

Właściciel

zamieszkały ....

....

Świadectwo ważne jest do dnia

19..... r.

na obszarze gminy ....

....

Podpis przewodniczącego komisji

....

dnia.......... 19 r.

Komisja Kwalifikacyjna

powiatu ....

przy

.... Izbie Rolniczej

Nr. ....

Świadectwo uznania buhaja (knura, tryka).

Komisja kwalifikacyjna stosownie do art. 7 ust. (3) ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 349) uznaje za odpowiedniego do hodowli buhaja (knura tryka) .... rasy.......... maści*) ...., stanowiącego własność p. .... zamieszkałego w ....

Niniejsze świadectwo daje właścicielowi lub posiadaczowi wymienionego buhaja (knura, tryka) — stosownie do art. 6 ust. (1) i (4) powołanej wyżej ustawy — prawo pokrywania tym buhajem (knurem, trykiem) cudzych krów (świń, owiec) na obszarze gminy..........

Świadectwo ważne jest do dnia.......... 19..... r.

Podpis przewodniczącego komisji

....

, dnia 19..... r.

Papier koloru żółtego.

*) szczegółowy opis.

z 29 marca Nr. 21 Rok 1935

Poz. 121. Ustawa skarbowa z dnia 24 marca 1935 r. na okres od 1 kwietnia 1935 do 31 marca 1936.

Poz. 122. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia wewnętrznej pożyczki inwestycyjnej.

z 30 marca Nr. 22 Rok 1935

Poz. 123. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia między Polską a Czechosłowacją w formie wymiany not z dni 13 i 27 stycznia, 10 i 26 lutego 1934 r. o przedłużeniu prowizorycznego porozumienia handlowego między Polską a Czechosłowacją z dnia 6 października 1933 r.

Poz. 124. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji układu taryfowego pomiędzy Polską a Holandją, podpisanego wraz z listami zniżek celnych A i B i protokółem podpisania w Hadze dnia 11 grudnia 1933 r.

Poz. 125. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Wielkiem Księstwem Luksemburskiem o ekstradycji i pomocy sądowej w sprawach karnych, podpisanej w Luksemburgu dnia 22 stycznia 1934 r.

Poz. 126. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. o zmianie moratorjum mieszkaniowego dla bezrobotnych.

Art. 1. Końcowy termin okresu, wymienionego w zdaniu ostatniem ust. 1 art. 23 ustawy o ochronie lokatorów z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406) w brzmieniu ustawy z dnia 7 listopada 1931 r., zmieniającej ustawę o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 105, poź. 808), ustalony ostatnio rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 287) na dzień 31 października 1934 r. — ustala się w roku 1935 na dzień 31 października.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1935 r.

Poz. 127. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn.

Poz. 128. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. o zmianie ustawy z dnia 22 października 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku dochodowego.

Poz. 129. Ustawa z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych.

Poz. 130. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. o opodatkowaniu tłuszczów.

Poz. 131. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. o zatwierdzeniu zmian statutu Banku Polskiego.

Poz. 132. Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 marca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w sprawie organizacji i trybu postępowania Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu.

Na podstawie art. 13 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Rozporządzenie niniejsze ustala szczegółową organizację i tryb postępowania Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej przy Prezesie Rady Ministrów, powołanej art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846).

(2) W dalszym ciągu rozporządzenia niniejszego Centralna Komisja Oszczędnościowo-Oddłużeniowa dla Samorządu nazywana będzie Centralną Komisją, a komisje oszczędnościowo-oddłużeniowe dla samorządu przy urzędach wojewódzkich — komisjami.

§ 2. (1) Centralna Komisja w zakresie akcji oszczędnościowej:

1) bada sprawozdania, opinje i wnioski komisyj i udziela im instrukcyj;

2) bada przez swych członków i rzeczoznawców gospodarkę związków samorządowych;

3) składa wnioski co do wydania lub zmiany przepisów bądź zarządzeń, dotyczących gospodarki związków samorządowych;

4) opinjuje dla Prezesa Rady Ministrów projekty ustawodawcze w sprawach dotyczących związków samorządowych, oraz przekazane jej do zaopinjowania przez Prezesa Rady Ministrów projekty rozporządzeń i zarządzeń w tych sprawach.

(2) Wnioski swe Centralna Komisja przedkłada Prezesowi Rady Ministrów w formie opinij, w formie projektów ustaw, rozporządzeń, uchwał lub zarządzeń bądź w formie tez do takich projektów.

§ 3. Centralna Komisja w zakresie akcji oddłużeniowej;

1) rozpatruje wnioski o wszczęcie postępowania oddłużeniowego w przypadkach przewidzianych w art. 17 ust. (3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) i w razie uwzględnienia wniosku przeprowadza postępowanie oddłużeniowe;

2) rozpatruje plany oddłużenia nieuzgodnione przez komisje z wierzycielami i dłużnemi związkami samorządowemi, i bądź umarza postępowanie, bądź ustala plany oddłużenia i uzgadnia je ze stronami;

3) zatwierdza lub odmawia zatwierdzenia planów oddłużenia przygotowanych przez komisje (art. 20 ust. 2 i 3 powołanego w pkt. 1 rozporządzenia);

4) składa wnioski Ministrowi Skarbu w sprawie ulg i umorzeń w zakresie wierzytelności Skarbu Państwa, należnych od związków samorządowych, jak również wnioski Ministrowi Opieki Społecznej w sprawie ulg i umorzeń należności instytucyj ubezpieczeń społecznych od związków samorządowych;

5) wnosi sprawy do Urzędu Rozjemczego do Spraw Kredytowych Samorządu Terytorjalnego;

6) udziela instrukcyj komisjom.

§ 4. Centralna Komisja ma prawo badać budżety, zamknięcia rachunkowe, sprawozdania i wszelkie akty i dokumenty poszczególnych związków samorządowych, tudzież ich urządzeń, zakładów i przedsiębiorstw oraz przeprowadzać lustrację na miejscu przez swych delegatów i rzeczoznawców. Zarządy związków samorządowych i międzykomunalnych oraz zarządy urządzeń, zakładów i przedsiębiorstw podlegających właściwości Centralnej Komisji obowiązane są dostarczyć jej na żądanie wszelkich materjałów potrzebnych do badań.

§ 5. Władze rządowe i samorządowe dostarczają Centralnej Komisji potrzebnych materjałów i informacyj oraz pomocy niezbędnej do wykonywania jej zadań.

§ 6. (1) Wniosek o wszczęcie postępowania oddłużeniowego przed Centralną Komisję zgłoszony przez interesowane strony lub władzę nadzorczą winien być umotywowany. Jeśli wniosek zgłasza władza nadzorcza nad związkiem samorządowym albo interesowany związek, do wniosku należy dołączyć budżet na rok bieżący, ostatnie zamknięcie rachunkowe oraz wykaz wszystkich długów ze wskazaniem tytułów, wysokości oprocentowania i terminów płatności.

(2) Przewodniczący Centralnej Komisji może zarządzić uzupełnienie danych, uzasadniających wniosek.

§ 7. (1) Centralna Komisja rozpatruje wniosek (§ 6) na posiedzeniu bez udziału stron i bądź zarządza wszczęcie postępowania oddłużeniowego bądź odrzuca wniosek. Centralna Komisja może odroczyć decyzję i zarządzić uzupełnienie danych.

(2) Postanowienie o wszczęciu postępowania oddłużeniowego przewodniczący Centralnej Komisji ogłasza w dzienniku wojewódzkim, w Monitorze Polskim i w poczytnym dzienniku.

(3) O odrzuceniu wniosku przewodniczący zawiadamia wnioskodawcę.

§ 8. O posiedzeniu Centralnej Komisji, na którem ma być rozpatrywany plan oddłużenia, przewodniczący ogłasza w dzienniku wojewódzkim, w Monitorze Polskim i w poczytnym dzienniku co najmniej na 2 tygodnie przed terminem posiedzenia. Strony mogą składać wyjaśnienia na posiedzeniu Centralnej Komisji osobiście lub przez pełnomocników.

§ 9. (1) Po rozpatrzeniu projektu planu oddłużenia i wysłuchaniu stron, które się stawią, Centralna Komisja bądź ustala plan oddłużenia, bądź umarza postępowanie oddłużeniowe.

(2) Ustalony przez Centralną Komisję plan oddłużenia przewodniczący Centralnej Komisji ogłasza w dzienniku wojewódzkim. Zawiadomienie o ogłoszeniu planu oddłużenia Przewodniczący Centralnej Komisji ogłasza w Monitorze Polskim i w poczytnym dzienniku. Postanowienie o umorzeniu postępowania Przewodniczący Centralnej Komisji ogłasza w dzienniku wojewódzkim, Monitorze Polskim i poczytnym dzienniku.

§ 10. (1) Przepisów § 8 i 9 nie stosuje się w przypadkach gdy wierzyciele, którzy nie zgadzają się na plan oddłużenia ustalony przez komisję, reprezentują mniej niż 1/4 ogólnej sumy wierzytelności. Postanowienia Centralnej Komisji zatwierdzające plan oddłużenia zapadają na posiedzeniach bez udziału stron. Jednakże i w tych przypadkach Centralna Komisja może uchwalić wysłuchanie stron.

(2) Postanowienia Centralnej Komisji zatwierdzające plan oddłużenia Przewodniczący Centralnej Komisji przesyła przewodniczącemu właściwej komisji celem ogłoszenia.

§ 11. (1) Odpisy prawomocnego planu oddłużenia Przewodniczący Centralnej Komisji przesyła przewodniczącemu właściwej komisji celem doręczenia interesowanemu związkowi samorządowemu oraz władzy nadzorczej powołanej do zatwierdzania budżetu tego związku.

(2) Wierzyciele związku samorządowego, objęci planem oddłużenia, otrzymują na żądanie dotyczące ich wyciągi z planu oddłużenia z wypisem prawomocnego postanowienia, zatwierdzającego plan oddłużenia.

§ 12. Wszelkie obwieszczenia, odpisy i wyciągi podpisują Przewodniczący Centralnej Komisji i sekretarz generalny.

§ 13. Wnioski Centralnej Komisji w sprawach wymienionych w § 3 pkt. 4 i 5 mogą być zgłoszone niezależnie od tego, czy co do danego związku samorządowego jest w toku przygotowanie planu oddłużenia. Uchwały Centralnej Komisji w tych sprawach zapadają z inicjatywy interesowanego związku samorządowego, właściwej komisji lub Komisji Centralnej.

§ 14. (1) Na posiedzenia Centralnej Komisji winni być wzywani wszyscy członkowie Centralnej Komisji.

(2) Do ważności posiedzeń potrzebna jest obecność połowy członków w tem Przewodniczącego lub Zastępcy przewodniczącego.

(3) Uchwały Centralnej Komisji zapadają większością głosów obecnych członków, w razie równości głosów przeważa zdanie, za którem wypowiedział się przewodniczący.

§ 15. (1) Przewodniczący Centralnej Komisji przewodniczy na posiedzeniach, kieruje pracami Centralnej Komisji, reprezentuje ją nazewnątrz i wykonywa inne czynności przewidziane rozporządzeniem niniejszem. We wszystkich tych czynnościach może zastępować Przewodniczącego Zastępca Przewodniczącego Centralnej Komisji.

(2) Przewodniczący i Zastępca Przewodniczącego Centralnej Komisji otrzymują od dnia powołania wynagrodzenia, których wysokość określa Prezes Rady Ministrów.

§ 16. Członkom Centralnej Komisji należy się w razie wyjazdów służbowych zwrot kosztów podróży oraz diety w wysokości, którą ustali Prezes Rady Ministrów. Te same należności otrzymują przybywający na posiedzenia Centralnej Komisji członkowie zamieszkali poza Warszawą.

§ 17. (1) Przy Centralnej Komisji istnieje biuro, które przygotowuje materjały dla Centralnej Komisji. Pracami biura kieruje Sekretarz Generalny Centralnej Komisji, podległy Przewodniczącemu.

(2) Poszczególne prace Przewodniczący Centralnej Komisji może zlecać rzeczoznawcom.

(3) Wynagrodzenie pracowników biura określa Prezes Rady Ministrów. Ryczałtowe wynagrodzenie rzeczoznawców wyznacza Przewodniczący Centralnej Komisji.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 133. Rozporządzenie Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych, Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 marca 1935 r. o organizacji Centralnego Biura i wojewódzkich biur do spraw finansowo-rolnych.

Na podstawie art. 103 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841) zarządza się co następuje:

§ 1. Centralne Biuro do Spraw Finansowo-Rolnych podlega Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Do zakresu działania Centralnego Biura należą sprawy określone w przepisach poszczególnych ustaw i rozporządzeń, a w szczególności:

a) w art. 101 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841),

b) w art. 4 ust. (2) i art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 109, poz. 974),

c) w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Sprawiedliwości z dnia 10 stycznia 1935 r. o wykonywaniu nadzoru nad działalnością urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 21),

d) w § 6 ust. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1934 r. o zasadach udzielania pomocy instytucjom, zawierającym układy z dłużnikami w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 967).

Koordynowanie akcji finansowo-rolnej na terenie województw przeprowadza Centralne Biuro w drodze organizowania odpowiednich porozumień z właściwemi instytucjami, urzędami i osobami, ponadto Centralne Biuro śledzi sposób wykonywania całokształtu akcji finansowo-rolnej oraz zbiera i opracowuje materjały, dotyczące potrzeb tej akcji.

O przebiegu akcji finansowo-rolnej składa Centralne Biuro sprawozdania Ministrom: Rolnictwa i Reform Rolnych, Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych i przedstawia wnioski z tej dziedziny zainteresowanym Ministrom.

§ 2. Na czele Centralnego Biura do Spraw Finansowo-Rolnych stoi dyrektor, który ma stałego zastępcę. Dyrektora Centralnego Biura i jego zastępcę powołuje i zwalnia Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu i Sprawiedliwości. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustala wysokość wynagrodzenia dyrektora i jego zastępcy.

Pracowników Centralnego Biura powołuje i zwalnia Minister Rolnictwa i Reform Rolnych, jak również ustala wysokość ich wynagrodzenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu i Sprawiedliwości ustali regulamin Centralnego Biura, określający szczegółowy sposób działania Centralnego Biura. Wewnętrzny tryb urzędowania Centralnego Biura ustala dyrektor.

§ 3. Celem koordynowania akcji finansowo-rolnej w zakresie dotyczącym działania Ministrów: Skarbu i Sprawiedliwości, Ministrowie ci wyznaczą z pośród swoich urzędników stałych delegatów do Centralnego Biura. W razie potrzeby dyrektor Centralnego Biura może zwrócić się także do innych zainteresowanych Ministrów z prośbą o wyznaczenie delegatów. Prawa i obowiązki delegatów określają: dokument nominacyjny oraz regulamin Centralnego Biura.

§ 4. Wojewódzkie biura do spraw finansowo-rolnych podlegają Centralnemu Biuru oraz w zakresie określonym w szczególnych przepisach-wojewodom.

Do zakresu działania wojewódzkich biur należą sprawy określone w przepisach poszczególnych ustaw i rozporządzeń, a w szczególności:

a) w art. 102 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841),

b) w art. 15 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 109, poz. 974),

c) w § 6 ust. 3 i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1934 r. o zasadach udzielania pomocy instytucjom, zawierającym układy z dłużnikami w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 967).

§ 5. Na czele wojewódzkiego biura do spraw finansowo-rolnych stoi kierownik, który ma stałego zastępcę. Kierownika wojewódzkiego biura powołuje i zwalnia Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w trybie przewidzianym w art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

Pozostałych pracowników wojewódzkiego biura powołuje i zwalnia właściwy wojewoda w porozumieniu z Centralnem Biurem do Spraw Finansowo-Rolnych.

Wynagrodzenie kierownika ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych, wynagrodzenie zaś pozostałych pracowników wojewódzkiego biura ustala wojewoda w porozumieniu z Centralnem Biurem do Spraw Finansowo-Rolnych.

Szczegółowy sposób działania wojewódzkich biur do spraw finansowo-rolnych ustala regulamin wydany przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych. Wewnętrzny tryb urzędowania wojewódzkich biur do spraw finansowo-rolnych ustala Centralne Biuro do Spraw Finansowo-Rolnych.

§ 6. Dochody Centralnego Biura stanowią:

a) wpłaty dokonywane przez urzędy rozjemcze na podstawie § 18 rozporządzenia Mini-

stra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 stycznia 1935 r. w sprawie opłat i kosztów postępowania przed urzędami rozjemczemi do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 22),

b) dotacje.

Dochody wojewódzkich biur do spraw finansowo-rolnych stanowią:

a) opłaty wnoszone przez osoby zainteresowane za czynności podjęte na żądanie władz oraz na wniosek stron w wysokości ustalonej przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych,

b) dotacje z budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych oraz inne dotacje.

§ 7. Centralne Biuro do Spraw Finansowo-Rolnych prowadzi odrębną rachunkowość i kasowość, która podlega kontroli Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Budżet Centralnego Biura oraz wojewódzkich biur ustala corocznie Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Nadwyżki budżetowe służą na pokrycie niedoborów Centralnego Biura w latach następnych.

Rachunkowość i kasowość wojewódzkich biur podlega kontroli wojewody i Centralnego Biura do Spraw Finansowo-Rolnych.

Szczegółowy sposób prowadzenia rachunkowości i kasowości określi regulamin rachunkowo-kasowy Centralnego Biura i wojewódzkich biur, wydany przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 8. Centralne Biuro do Spraw Finansowo-Rolnych oraz wojewódzkie biura do spraw finansowo-rolnych, powołane do życia przepisem art. 100 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841) przejmują aktywa i pasywa dotychczasowego Centralnego Biura do Spraw Finansowo-Rolnych oraz dotychczasowych wojewódzkich biur do spraw finansowo-rolnych.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 134. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 marca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie obniżenia ceł wywozowych na niektóre artykuły gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa.

Poz. 135. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Poz. 136. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie wykonania niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych.

Poz. 137. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 26 marca 1935 r. o zniesieniu i utworzeniu niektórych katedr na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.

Poz. 138. Oświadczenie Rządowe z dnia 22 lutego 1935 r. w sprawie złożenia przez Szwecję dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji z dnia 9 lipca 1920 r. w sprawie odszkodowania na wypadek bezrobocia z powodu rozbicia się statku.

z 31 marca Nr. 23 Rok 1935

Poz. 139. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji międzynarodowej konwencji sanitarnej, dotyczącej żeglugi powietrznej, podpisanej w Hadze dnia 12 kwietnia 1933 r.

Poz. 140. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji konwencji międzynarodowej o ujednostajnienie niektórych zasad, dotyczących immunitetów statków państwowych, podpisanej w Brukseli dnia 10 kwietnia 1926 r., oraz protokółu dodatkowego do tej konwencji.

Poz. 141. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji konwencji międzynarodowej o przewozie osób i bagażu kolejami żelaznemi, podpisanej w Rzymie dnia 23 listopada 1933 r.

Poz. 142. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji konwencji międzynarodowej o przewozie towarów kolejami żelaznemi, podpisanej w Rzymie dnia 23 listopada 1933 r.

Poz. 143. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji światowej konwencji pocztowej oraz porozumień światowego związku pocztowego, podpisanych w Kairze dnia 20 marca 1934 r.

Poz. 144. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji umowy pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką w sprawie wzajemnego wykonywania tytułów egzekucyjnych oraz wzajemności w sprawach upadłościowych, podpisanej w Pradze wraz z protokółem dodatkowym dnia 10 lutego 1934 r.

Poz. 145. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji umowy pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką o wzajemności w sprawach spadkowych, podpisanej wraz z protokółem dodatkowym w Pradze dnia 25 stycznia 1934 r.

Poz. 146. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia celnego między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, zawartego w formie wymiany not w Warszawie dnia 22 czerwca 1934 r.

Poz. 147. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia między Polską a Danją z dnia 1 maja 1934 r., dotyczącego protokółu taryfowego polsko-duńskiego z dnia 10 stycznia 1934 r.

Poz. 148. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji protokółu polsko-niemieckiego, dotyczącego zniesienia przez Polskę i Niemcy wzajemnych zarządzeń bojowych w dziedzinie obrotu handlowego, podpisanego wraz z dołączonem do niego porozumieniem o przewozie zwierząt, części zwierząt i przetworów zwierzęcych w Warszawie dnia 7 marca 1934 r.

Poz. 149. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w formie wymiany not z dnia 15 i 30 grudnia 1933 r. oraz z dnia 15 i 31 stycznia, 14, 15 i 28 lutego i 2 marca 1934 r., dotyczących przedłużenia porozumienia celnego między Polską a Niemcami z dnia 14 października 1933 r.

Poz. 150. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji: 1) protokółu polsko-perskiego, podpisanego w Teheranie dnia 22 maja 1934 r. w sprawie zmiany pierwotnego tekstu art. VI konwencji handlowej pomiędzy Polską a Persją z dnia 19 marca 1927 r.; 2) porozumienia w formie not, wymienionych w Teheranie dnia 22 maja 1934 r. między Rządem Polskim a Perskim w sprawie klauzuli bałtyckiej.

Poz. 151. Ustawa z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu kwasu węglowego.

Poz. 152. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 26 marca 1935 r. o wykonywaniu przez Fundusz Pracy pośrednictwa pracy.

Na podstawie art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrobocia z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849) zarządzam co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. (1) Fundusz Pracy wykonywa pośrednictwo pracy przez Wojewódzkie Biura Funduszu Pracy, ich ekspozytury oraz instytucje zastępcze, wymienione w art. 9 ust. (1) ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163) zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849).

(2) Pośrednictwo pracy robotników portowych w Gdyni wykonywa Fundusz Pracy przez specjalne biuro, którego organizację i tryb postępowania określa osobne rozporządzenie.

(3) Przepisy rozporządzenia niniejszego, dotyczące wykonywania pośrednictwa pracy przez Wojewódzkie Biura Funduszu Pracy, mają odpowiednie zastosowanie do ekspozytur tych biur i instytucyj zastępczych.

(4) W dalszych paragrafach rozporządzenia niniejszego Wojewódzkie Biuro Funduszu Pracy będzie oznaczone wyrazem: „biuro".

II. Zakres działania.

§ 2. (1) Biura wykonywają pośrednictwo pracy w zakresie:

1) dekretu z dnia 27 stycznia 1919 r. o organizacji państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. P. P. P. Nr. 11, poz. 127);

2) dekretu Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej w Poznaniu z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urzęd. Nr. 29, poz. 93), uzupełnionego ustawą z dnia 12 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 586);

3) rozporządzenia Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 14 października 1921 r. o państwowych urzędach pośrednictwa pracy (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 687) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 162);

4) ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 58, poz. 555), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 649), rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849) i rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976).

(2) Ponadto biuro wykonywa czynności przekazane Funduszowi Bezrobocia na mocy rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 167).

(3) W szczególności do czynności biura w zakresie objętym ust. (1) i (2) należy:

1) rejestracja, ewidencja, kwalifikowanie i kontrola poszukujących pracy,

2) pośrednictwo pracy w kraju,

3) kierowanie na roboty publiczne,

4) rejestracja i ewidencja wolnych miejsc pracy oraz wykorzystywanie zgłoszeń wolnych miejsc pracy, dokonywanych przez zakłady pracy na podstawie art. 30 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia,

5) regulowanie rynku pracy przez wymianę wolnych miejsc pracy (clearing pracy),

6) przysposobienie i poradnictwo zawodowe,

7) czuwanie nad przestrzeganiem przez zakłady pracy przepisów ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem, w zakresie zatrudniania inwalidów wojennych i wojskowych,

8) udzielanie informacyj o krajowych stosunkach zarobkowych i o stanie rynku pracy,

9) zbieranie i zestawianie materjałów statystycznych, dotyczących stanu krajowego rynku pracy,

10) udzielanie zaświadczeń, wymaganych do korzystania z ulg taryfowych na kolejach państwowych,

11) współdziałanie z władzami administracji ogólnej w sprawie zwalczania nielegalnego pośrednictwa pracy oraz w sprawach działalności zarobkowych i społecznych biur pośrednictwa pracy,

12) załatwianie spraw emigracyjnych w zakresie pośrednictwa pracy, zleconych osobnem zarządzeniem Ministra Opieki Społecznej.

III. Sposób urzędowania.

§ 3. Biuro obowiązane jest przyjąć każde zgłoszenie wolnego miejsca pracy, dokonane ustnie, telefonicznie lub pisemnie, z wyjątkiem zgłoszeń, zawierających zaofiarowanie pracy, sprzecznej z obowiązującemi przepisami lub dobremi obyczajami.

§ 4. (1) Każdy poszukujący pracy, zgłaszający się do biura w godzinach urzędowych, podanych do wiadomości publicznej, powinien być zarejestrowany we właściwem biurze, z zastrzeżeniem § 10.

(2) Właściwem jest biuro, na którego obszarze działania poszukujący pracy zamieszkuje przynajmniej od trzech miesięcy.

(3) Przy rejestracji biuro może żądać od poszukującego pracy udzielenia szczegółowych informacyj osobistych, udowodnienia posiadanych kwalifikacyj i przedstawienia świadectw z poprzednich miejsc pracy.

§ 5. (1) Biuro zalicza poszukującego pracy do zawodu, w jakim pragnie otrzymać pracę, na podstawie przedstawionych świadectw, a w braku ich lub w razie jakichkolwiek wątpliwości, na zasadzie przeprowadzonego sprawdzenia kwalifikacyj.

(2) W miejscowościach, w których czynne są poradnie psychotechniczne, należy, w miarę możności, zasięgać opinji tych poradni przy zaliczaniu młodocianych do poszczególnych zawodów.

§ 6. Biuro obowiązane jest do kontroli poszukujących pracy w sposób i w terminach określonych w regulaminie wydanym przez Dyrektora Funduszu Pracy (§ 8).

§ 7. (1) Przy wykonywaniu pośrednictwa pracy, biuro obowiązane jest stosować następujące zasady:

1) mogą być zapośredniczani tylko ci poszukujący pracy, którzy stosują się do przepisów o kontroli oraz pozostają w ewidencji biura;

2) przy kierowaniu na wolne miejsca pracy należy mieć na względzie:

a) zdolność zawodową i fizyczną poszukującego pracy;

b) okoliczność pozostawania bez pracy;

c) szczególne zasługi położone przy odbudowie i obronie Państwa;

d) stan rodzinny, z tem, że przy równych kwalifikacjach pierwszeństwo mają bezrobotni żywiciele rodzin, t. j. osoby, posiadające na swem wyłącznem utrzymaniu żonę, dzieci w wieku do lat 18 lub niezdolnych do pracy wstępnych i zstępnych;

e) przy równych warunkach (kwalifikacje, okoliczność pozostawania bez pracy, szczególne zasługi dla Państwa i stan rodzinny) — kolejność uzależniona od okresu pozostawania bez pracy.

(2) Przed skierowaniem poszukującego pracy na wolne miejsce pracy biuro powinno stwierdzić, czy kandydat posiada wymagane w zgłoszeniu kwalifikacje, dokładnie poinformować go o warunkach, zadeklarowanych przez pracodawcę, oraz stwierdzić, czy przyjmuje zaofiarowane warunki pracy.

(3) Dowodem, stwierdzającym, że kandydat został skierowany przez biuro na wolne miejsce po zapoznaniu się z warunkami pracy, jest karta polecająca biura.

(4) Pracodawcy służy prawo wyboru kandydatów.

(5) W przypadku zgłoszenia wolnego miejsca przez zakład pracy, objęty strajkiem lub lokautem, biuro ogranicza się do podania tego zgłoszenia do wiadomości publicznej, z zaznaczeniem faktu strajku lub lokautu.

§ 8. Regulamin o czynnościach biur w zakresie, objętym rozporządzeniem niniejszem, wydany przez Dyrektora Funduszu Pracy i zatwierdzony przez Ministra Opieki Społecznej, określa sposób:

1) przyjmowania zgłoszeń wolnych miejsc pracy oraz wykorzystywania tych zgłoszeń;

2) rejestracji, ewidencji i kwalifikowania poszukujących pracy;

3) kontroli poszukujących pracy;

4) zapośredniczania do pracy;

5) zaciągu na roboty publiczne;

6) udzielania zaświadczeń, przewidzianych w § 2 ust. (3) punkt 10).

§ 9. (1) Biuro ma prawo, a na wyraźne żądanie poszukującego pracy jest obowiązane udzielić mu należycie ustalonych danych, dotyczących wolnego miejsca pracy, które mogą mieć znaczenie dla poszukującego pracy.

(2) Biuro ma również prawo, a na wyraźne żądanie pracodawcy jest obowiązane udzielić mu należycie ustalonych danych, dotyczących poszukującego pracy, które mogą mieć poważne znaczenie przy określeniu, czy kandydat będzie odpowiedni na wolne miejsce pracy.

§ 10. W przypadku zmiany miejsca zamieszkania, pociągającej za sobą zmianę właściwości terytorjalnej biura (§ 4 ust. (2)), zarejestrowanie się poszukującego pracy przed upływem terminu, o którym mowa w § 4 ust. (2), nastąpić może tylko po okazaniu zaświadczenia, uprawniającego do zarejestrowania się, które wydaje biuro, właściwe dla poprzedniego miejsca zamieszkania.

§ 11. Wszelkie czynności biura w zakresie pośrednictwa pracy są bezpłatne, z zastrzeżeniem § 12.

§ 12. (1) Przy zapośredniczaniu służby domowej pracodawca obowiązany jest uiścić ty-

tułem zwrotu kosztów opłatę w wysokości do 2 zł od osoby zapośredniczonej. Wysokość opłat dla poszczególnych miejscowości ustala Dyrektor Funduszu Pracy, uwzględniając stan miejscowego rynku pracy oraz otrzymywane przez służbę domową wynagrodzenie.

(2) Pracodawca obowiązany jest zwrócić biuru rzeczywiste wydatki, poniesione w związku z czynnościami, niewchodzącemi w zakres normalnego urzędowania biura, a dokonane na wyraźne zlecenie pracodawcy. Do czynności tych należą: depesze i rozmowy telefoniczne międzymiastowe, rozjazdy urzędników biura w sprawach pracodawcy oraz ogłoszenia w pismach.

IV. Obowiązki poszukującego pracy.

§ 13. (1) W ciągu całego czasu poszukiwania pracy, poszukujący pracy, zarejestrowany w biurze, — jeżeli pragnie pozostać w ewidencji tego biura, — powinien zgłaszać się osobiście do kontroli ewidencyjnej przynajmniej raz w każdym miesiącu kalendarzowym w miejscu i terminie, oznaczonych przez biuro, celem stwierdzenia, że poszukuje pracy.

(2) Jeżeli poszukujący pracy nie zgłosił się do kontroli, biuro skreśla go z bieżącej ewidencji.

§ 14. Poszukujący pracy nie jest obowiązany przyjąć pracy, ofiarowanej przez biuro, jednakże powinien podać przyczyny, uzasadniające odmowę. Nie podanie przyczyn odmowy powoduje skreślenie poszukującego pracy z bieżącej ewidencji biura.

V. Komisje doradcze.

§ 15. (1) Celem współdziałania biur i ich ekspozytur przy wykonywaniu czynności pośrednictwa pracy z samorządem terytorjalnym i gospodarczym, z organizacjami pracodawców oraz ze zrzeszeniami pracowniczemi, mogą być tworzorzone komisje doradcze.

(2) Komisje doradcze powołuje i rozwiązuje Dyrektor Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy.

(3) W skład komisji doradczej wchodzą:

1) przedstawiciel biura bądź ekspozytury, jako przewodniczący,

2) przedstawiciel inspekcji pracy,

3) przedstawiciele samorządu terytorjalnego i gospodarczego,

4) przedstawiciele pracodawców,

5) przedstawiciele pracowników.

(4) Ponadto Dyrektor Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy może — stosownie do potrzeby — powoływać do komisji inne osoby, poza wymienionemi powyżej.

(5) Przedstawicieli wymienionych w punktach 4) i 5) ustępu (3) powołuje Dyrektor biura z pośród członków organizacyj pracodawców i zrzeszeń pracowników, działających na obszarze biura, bądź ekspozytury.

VI. Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 16. Poszukujących pracy, zarejestrowanych w biurach pośrednictwa pracy Funduszu Bezrobocia, uważa się za zarejestrowanych w biurach wymienionych w § 1.

§ 17. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1935 roku.

(2) Z chwilą wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 marca 1934 r. o biurach pośrednictwa pracy Funduszu Bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168).

Poz. 153. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 27 marca 1935 r. o Biurze Pośrednictwa Pracy dla robotników portowych w Gdyni.

Poz. 154. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 marca 1935 r. o wypuszczeniu 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej.

Poz. 155. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych, podatków pośrednich i podatku gruntowego oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn.

Poz. 156. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1935 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu kwasu węglowego.

Poz. 157. Oświadczenie Rządowe z dnia 9 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji przez Boliwję umów Światowego Związku Pocztowego z dnia 28 czerwca 1929 r.

Poz. 158. Oświadczenie Rządowe z dnia 9 marca 1935 r. w sprawie złożenia przez Szwajcarję dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji z 17 listopada 1921 r. o odpoczynku tygodniowym w zakładach przemysłowych.

z 6 kwietnia Nr. 24 Rok 1935

Poz. 159. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji protokółu polsko-sowieckiego z dnia 26 lipca 1934 r. do konwencji kolejowej między Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad z dnia 24 kwietnia 1924 r.

Poz. 160. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji protokółu taryfowego, dotyczącego stosunków handlowych między Polską a Finlandją, podpisanego wraz z aneksami A i B, oraz protokółem podpisania w Warszawie dnia 30 czerwca 1934 r.

Poz. 161. Ustawa z dnia 2 marca 1935 r. o zmianie ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela.

Poz. 162. Ustawa z dnia 18 marca 1935 r. o zmianie ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Poz. 163. Ustawa z dnia 18 marca 1935 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. o organizacji giełd.

Poz. 164. Ustawa z dnia 18 marca 1935 r. o wykonywaniu przewozu osób kolejami użytku prywatnego.

Poz. 165. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 marca 1935 r. o ogłaszaniu orzeczeń o tworzeniu i zmianach obwodów rybackich.

Na podstawie art. 20 ust. 3 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 357), w brzmieniu, ustalonem art. 67 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976), zarządzam co następuje:

§ 1. Orzeczenia o tworzeniu i zmianach obwodów rybackich wojewódzka władza administracji ogólnej podaje do wiadomości osobom interesowanym przez ogłoszenie tych orzeczeń we właściwych gminach w sposób w tych gminach przyjęty.

Orzeczenia powyższe wojewódzka władza administracji ogólnej powinna ponadto ogłaszać w „Dzienniku Wojewódzkim".

§ 2. Ogłoszenie orzeczenia o otworzeniu lub zmianie obwodu rybackiego, dokonane zgodnie z przepisem § 1 ust. 1, zastępuje doręczenie tego orzeczenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 166. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 marca 1935 r. o ustaleniu wzoru i zasadniczych warunków umowy o dzierżawę obwodu rybackiego.

Na podstawie art. 27 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 357), zmienionej art. 67 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976), zarządzam co następuje:

§ 1. Umowa o dzierżawę obwodu rybackiego, zawierana przez powiatową władzę administracji ogólnej po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, powinna odpowiadać wzorowi, stanowiącemu załącznik do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Wzór, wymieniony w § 1, stosuje się z odpowiedniemi zmianami również do umowy, zatwierdzanej przez powiatową władzę administracji ogólnej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Załącznik do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 25 marca 1935 r. (poz. 166).

Wzór.

UMOWA

o dzierżawę obwodu rybackiego . . . . na podstawie przetargu pisemnych ofert odbytego w dniu . . . 19 . r. zawarta dnia . . . . 19 . r. między Starostą w . . . . jako władzą powołaną do zawarcia umowy o dzierżawę obwodu rybackiego w myśl art. 31 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 357), zmienionej art. 67 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976), a . . . . zamieszkałym w . . . .

§ 1. Przedmiot dzierżawy.

Przedmiot dzierżawy stanowi obwód rybacki . . . .
ustalony orzeczeniem . . . .
z dnia . . . . Nr. . . . (ogłoszonem . . . .),
a obejmujący . . . .
w obrębie gmin . . . .

§ 2. Czas trwania dzierżawy.

Czas trwania dzierżawy wynosi lat . . . i mies. . . . . . a mianowicie od dnia . . . . 19 . . r. do dnia 31 marca 19 . . r. Z upływem powyższego terminu dzierżawa wygasa sama przez się bez wypowiedzenia i bez wyroku sądowego. Rok gospodarczy trwa od 1 kwietnia jednego kalendarzowego roku do 31 marca następnego roku kalendarzowego.

§ 3. Czynsz dzierżawny.

Czynsz dzierżawny ustala się w stosunku rocznym na złotych w złocie wyraźnie . . . . złotych w złocie. Czynsz ten dzierżawca obowiązany jest płacić . . . . . . zgóry powiatowej władzy administracji ogólnej bez wzywania i stawiania w zwłoce w następujących terminach:
przy podpisaniu umowy niniejszej za okres do dnia . . . . . . kwotę . . . .
a następnie do dnia . . . .
kwotę . . . . i t. d.

W razie niezapłacenia czynszu dzierżawnego do dni 30 po upływie terminu, ustalonego dla uiszczenia czynszu, umowa niniejsza ulegnie rozwiązaniu z winy dzierżawcy, samem prawem, bez obowiązku wyjednywania wyroku sądowego, przyczem, począwszy od dnia, w którym minął wyżej wspomniany 30-dniowy termin, aż do dnia rzeczywistej zapłaty, płynąć będą od sumy zaległego czynszu odsetki prawne.

Zaległy czynsz wraz z odsetkami ulegać będzie ściągnięciu z wszelkiego majątku dzierżawcy w trybie postępowania przymusowego w administracji. W powyższym trybie mogą być ścią-

gane jedynie te kwoty zaległego czynszu dzierżawnego i przypadające od niego odsetki, które nie znajdują pokrycia w kaucji, po uprzedniem wszakże odliczeniu od niej innych zobowiązań, ciążących na dzierżawcy z tytułu umowy niniejszej.

§ 4. Inne obowiązki dzierżawcy.

1) Dzierżawca obwodu obowiązany jest do zarybiania każdego roku obwodu rybackiego:

a) bezpośrednio — stosownie do wskazówek wojewódzkiej władzy administracji ogólnej w ilości . . . .
. . . .
. . . .
. . . .

b) pośrednio — przez uczestniczenie w kosztach zbiorowego zarybiania danego dorzecza. Udział w kosztach odpowiada każdego roku wartości . . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Należność tę, którą stosownie do kosztów zbiorowego zarybiania każdego roku ustala wojewódzka władza administracji ogólnej, dzierżawca powinien wpłacać na wezwanie powiatowej władzy administracji ogólnej w terminie i w miejscu, wyznaczonem w wezwaniu.

Na prośbę dzierżawcy może wojewódzka władza administracji ogólnej zamienić bezpośrednie zarybianie na świadczenia pieniężne, które dzierżawca powinien w oznaczonym terminie uiścić powiatowej władzy administracji ogólnej.

2) Dzierżawca obowiązany jest własnym kosztem utrzymywać . . . .
. . . .
strażnik . . rybacki . ., wznosić i utrzymywać słupy oraz tablice z oznaczeniem miejsc ochronnych według wymiarów, wzorów i w ilości, wskazanej przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

3) Dzierżawca obowiązany jest nie zanieczyszczać i nie dopuszczać do zanieczyszczeń wód, objętych wydzierżawionym obwodem w stopniu szkodliwym dla rybołówstwa i o każdem takiem zanieczyszczeniu, spowodowanem przez osobę trzecią, zawiadomić natychmiast Starostę.

4) O każdem naruszeniu prawa własności rybołówstwa w dzierżawionym przez siebie obwodzie dzierżawca obowiązany jest zawiadamiać natychmiast powiatową władzę administracji ogólnej. Dzierżawca obowiązany jest występować o ukaranie osób nieprawnie wykonywających rybołówstwo w dzierżawionym obwodzie rybackim.

5) Dzierżawca obowiązany jest prowadzić księgę gospodarczą, w której powinien zapisywać: a) kiedy, w jakiej ilości, jakiego gatunku narybek został wpuszczony do dzierżawionej wody i w czyjej obecności; b) kiedy odbywał się połów ryb i jaki dał wynik co do ilości i gatunków złowionych ryb.

6) Organom, przeprowadzającym kontrolę na zasadzie pisemnego upoważnienia powiatowej lub wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, dzierżawca powinien dostarczać łodzi i wszelkiej potrzebnej pomocy, a na żądanie okazywać księgę gospodarczą.

7) Przy wykonywaniu rybołówstwa dzierżawca powinien nietylko przestrzegać postanowień ustawy o rybołówstwie i przepisów na jej podstawie wydanych, lecz także zastosować się do koniecznych wymogów prawidłowego urządzenia gospodarstwa rybnego.

8) Podczas wykonywania czynności rybołówczych dzierżawcy nie wolno wstępować na przylegające do danej wody grunty, zajęte pod podwórza, sady, ogrody, kultury leśne, kultury wiklinowe dla celów regulacji wód, uprawy rolne i trwale, całkowicie, ogrodzone urządzenia, jako też na brzegi rowów nawadniających i odwadniających, na groble, śluzy i inne urządzenia wód zamkniętych, w szczególności sztucznych stawów rybnych, oraz na miejsca chronione ze względów przyrodniczo-naukowych.

Powyższy zakaz dotyczy również pracowników dzierżawcy oraz posiadaczy pozwoleń na sportowy połów ryb wędką.

§ 5. Kaucja.

Jako kaucję na zabezpieczenie wszelkich należności wypływających z niniejszej umowy lub z powodu uchybienia jej warunkom i ewentualnych kar pieniężnych dzierżawca przed podpisaniem niniejszej umowy złożył gotówkę (w papierach wartościowych) w Kasie Skarbowej w . . . . kwotę . . . . . złotych.

W razie uszczuplenia wysokości kaucji w czasie trwającej dzierżawy z jakiegokolwiek powodu, a w szczególności z powodu potrąceń za należności, kaucja powinna być uzupełniona do pierwotnej wysokości.

Kaucja pozostanie w Kasie Skarbowej podczas całego czasu dzierżawy i będzie zwrócona dzierżawcy po ukończeniu dzierżawy za pośrednictwem powiatowej władzy administracji ogólnej, po stwierdzeniu, że dzierżawca zadośćuczynił wszystkim swoim zobowiązaniom, wynikającym z niniejszej umowy.

§ 6. Poddzierżawa obwodu.

Dzierżawca obwodu rybackiego może obwód, wzięty w dzierżawę poddzierżawić tylko niepodzielnie na całym jego obszarze z pełnym zakresem rybackiego użytkowania na cały pozostały jeszcze czas dzierżawy jedynie za uprzednią zgodą Starosty.

§ 7. Rozwiązanie umowy dzierżawnej.

1) Umowa dzierżawna rozwiązana zostaje w razie uchybienia terminu płatności czynszu (ust. 2 § 3 niniejszej umowy).

2) Umowa dzierżawna może być rozwiązana:

a) w razie śmierci dzierżawcy za rocznem wypowiedzeniem jednej ze stron (art. 23 ust. o ryb.);

b) na żądanie powiatowej władzy administracji ogólnej z upływem jednego roku od dnia

doręczenia dzierżawcy orzeczenia o zmianie granic lub charakteru obwodu (art. 24 ust. o ryb.);

c) w przypadku, gdyby dzierżawcy ogłoszona została upadłość lub utracił on prawo wolnego rozporządzania majątkiem;

d) w przypadku niedotrzymania któregokolwiek z warunków niniejszej umowy;

e) w razie zajścia okoliczności, wyszczególnionych w art. 45 i 46 ustawy o rybołówstwie;

f) decyzją wojewódzkiej władzy administracji ogólnej z powodu niewykonania obowiązku przewidzianego w § 4 p. 3 niniejszej umowy.

Rozwiązanie umowy z winy dzierżawcy lub wcześniejsze zrzeczenie się jej przez dzierżawcę nakłada na niego obowiązek wynagrodzenia wynikłych stąd szkód i strat, a w szczególności obowiązek wyrównania różnicy za resztę okresu dzierżawnego, jaka okaże się między czynszem, ustalonym niniejszą umową, a czynszem płaconym przez nowego dzierżawcę.

Dzierżawcy nie przysługuje prawo odszkodowania z powodu wcześniejszego rozwiązania umowy z wyjątkiem przypadku, przewidzianego w art. 23 i 24 ustawy o rybołówstwie i tylko od osób w artykułach tych wskazanych.

§ 8. Odpowiedzialność właściciela rybołówstwa.

Właściciele rybołówstwa, wchodzącego w skład obwodu rybackiego, nie odpowiadają wobec dzierżawcy za żadne szkody, wynikłe dla rybołówstwa z powodu przeprowadzenia w obwodzie rybackim regulacji, pogłębienia, łamania lodu i t. p.

Wszelkie wypadki losowe zwyczajne i nadzwyczajne, przewidziane i nieprzewidziane, dotykać będą tylko samego dzierżawcę i w razie doznania jakiejkolwiek klęski nie będzie mógł on rościć sobie do wydzierżawiającego ani do właścicieli rybołówstwa żadnej pretensji, ani domagać się bonifikacji lub jakiegokolwiek zmniejszenia czynszu dzierżawnego albo rozłożenia go na raty.

§ 9. Podatki.

Oprócz czynszu dzierżawnego dzierżawca obowiązany jest przez cały czas trwania dzierżawy we właściwych terminach do właściwych kas płacić wszelkie podatki, przypadające z przedmiotu dzierżawy, zarówno obecnie istniejące, jak i te, które w przyszłości mogą być ustanowione.

§ 10. Prawo kontroli.

Wojewódzkiej i powiatowej władzy administracji ogólnej służy prawo kontroli czynności dzierżawcy i prawo oględzin przedmiotu dzierżawy w każdym czasie zapomocą swych podwładnych organów.

§ 11. Postanowienia końcowe.

1) Wszelkie koszty i opłaty z niniejszym kontraktem związane, a w tem między innemi koszty ogłoszeń o przetargu w „Przeglądzie Rybackim" ponosi dzierżawca z własnych funduszów.

2) Kontrakt niniejszy jest sporządzony w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, z których po jednym posiada każda z umawiających się stron.

3) Kontrakt niniejszy obowiązuje od terminu początkowego okresu dzierżawy, ustalonego w § 2 niniejszej umowy.

. . . . dnia . . . . 19 . . r.

Podpis dzierżawcy

Pieczęć Starosta

Poz. 167. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 marca 1935 r. o ustaleniu cen sprzedażnych czystej wódki monopolowej o mocy 55°.

Poz. 168. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 kwietnia 1935 r. w sprawie zmiany rozporządzenia tegoż Ministra z dnia 25 października 1932 r. o aplikantach i asesorach sądowych.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 28 marca Nr. 73 Rok 1935

z 29 marca Nr. 74 Rok 1935

z 30 marca Nr. 75 Rok 1935

Poz. 104. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1935 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 105. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1935 r. w sprawie 5% pożyczki konwersyjnej.

z 1 kwietnia Nr. 76 Rok 1935

Poz. 106. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 107. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 108. Instrukcja Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 27 marca 1935 r. o ustaleniu ceny sprzedażnej działek ziemi przy parcelacji gruntów państwowych.

Poz. 109. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 marca 1935 r. o nadaniu statutu Funduszowi Pracy.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163) w brzmieniu rozporządzenia Pre-

zydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrobocia z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Funduszowi Pracy nadaje się statut, dołączony do rozporządzenia niniejszego.

§ 2.

(1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1935 r.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie statutu Funduszu Pracy („Monitor Polski" Nr. 75, poz. 97).

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 1935 r. o nadaniu statutu Funduszowi Pracy (poz. 109).

STATUT FUNDUSZU PRACY.

§ 1. Celem Funduszu Pracy jest dostarczanie pracy lub środków utrzymania osobom pozbawionym pracy, a nie posiadającym innych środków do życia, pośrednictwo pracy oraz zabezpieczenie robotników na wypadek bezrobocia.

§ 2. Do zakresu działania Funduszu Pracy należy:

a) prowadzenie akcji zmierzającej do zwiększenia stanu zatrudnienia, przedewszystkiem przez finansowanie gospodarczo uzasadnionych robót publicznych lub robót o publicznem znaczeniu, celem zatrudnienia bezrobotnych;

b) publiczne pośrednictwo pracy;

c) zabezpieczenie robotników na wypadek bezrobocia;

d) doraźna pomoc bezrobotnym, którym nie przysługuje prawo do zasiłku z tytułu zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, prowadzona bezpośrednio lub za pośrednictwem organizacyj społecznych;

e) organizowanie zatrudnienia młodzieży na zasadach społeczno-wychowawczych, bezpośrednio lub za pośrednictwem organizacyj społecznych;

f) poradnictwo i przysposobienie zawodowe bezrobotnych oraz pomoc w tworzeniu warsztatów pracy;

g) akcja kulturalno-oświatowa wśród bezrobotnych;

h) gromadzenie i podział środków na wykonanie powyżej wymienionego zakresu działania.

§ 3. (1) Fundusz Pracy jest osobą prawną; w szczególności Fundusz może posiadać, nabywać i zbywać majątek ruchomy i nieruchomy, zawierać wszelkie umowy w zakresie swego działania, zaciągać zobowiązania, a między innemi zaciągać pożyczki, wystawiać i żyrować weksle oraz bronić swych interesów w sądach i urzędach.

(2) Siedzibą Funduszu Pracy jest m. st. Warszawa.

§ 4. Fundusz Pracy rozciąga swą działalność na cały obszar Rzeczypospolitej i może również popierać działalność organizacyj, powołanych zagranicą dla łagodzenia skutków bezrobocia wśród zarobkowej emigracji polskiej.

§ 5. (1) Na czele Funduszu Pracy stoi Minister Opieki Społecznej.

(2) Zarząd Funduszu Pracy z ramienia Ministra Opieki Społecznej wykonywa Dyrektor Funduszu Pracy, powołany przez Ministra Opieki Społecznej.

(3) Zastępcą Dyrektora Funduszu Pracy jest Wicedyrektor, powołany przez Dyrektora Funduszu Pracy za zgodą Ministra Opieki Społecznej.

§ 6. (1) Do zakresu działania Dyrektora Funduszu Pracy należy:

a) ogólne kierownictwo Funduszu Pracy;

b) przedstawianie do zatwierdzenia Ministrowi Opieki Społecznej planu akcji, zmierzającej do zwiększenia stanu zatrudnienia, a w szczególności programu finansowania robót, oraz planu akcji pomocy doraźnej, akcji kulturalnooświatowej wśród bezrobotnych oraz akcji pomocy w tworzeniu warsztatów pracy;

c) przedstawianie projektów preliminarzy budżetowych Radzie Funduszu Pracy;

d) przedstawianie Radzie Funduszu Pracy sprawozdań o gospodarce Funduszu Pracy i o jego stanie;

e) przedstawianie Ministrowi Opieki Społecznej wniosków w sprawie powoływania ekspozytur Wojewódzkich Biur Funduszu Pracy;

f) zarządzanie majątkiem Funduszu Pracy;

g) nabywanie, zbywanie i obciążanie majątku nieruchomego Funduszu Pracy oraz zaciąganie pożyczek — za zgodą Ministra Opieki Społecznej;

h) udzielanie pożyczek i dotacyj;

i) wydawanie przepisów służbowych i uposażeniowych dla pracowników Funduszu Pracy; przepisy te wymagają zatwierdzenia Ministra Opieki Społecznej;

k) zawieranie i rozwiązywanie umów o pracę z pracownikami Funduszu Pracy;

l) decydowanie w zakresie art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 58, poz. 555), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849).

(2) We wszystkich sprawach Dyrektor obowiązany jest stosować się do instrukcyj i zarządzeń Ministra Opieki Społecznej.

§ 7. Dyrektor Funduszu Pracy pełni swe czynności przy pomocy Biura Głównego Fundu-

szu Pracy, którego organizację ustala regulamin, wydany przez Dyrektora Funduszu Pracy i zatwierdzony przez Ministra Opieki Społecznej.

§ 8. Pełnomocnictwa, umowy, akta hipoteczne i notarjalne, weksle, czeki i inne dokumenty zobowiązujące Fundusz Pracy podpisuje pod pieczęcią Dyrektor lub Wicedyrektor Funduszu Pracy.

§ 9. (1) Stosunek służbowy Dyrektora, Wicedyrektora i pracowników Funduszu Pracy ma charakter prywatno-prawny.

(2) Dyrektorowi Funduszu Pracy podlegają służbowo Wicedyrektor i wszyscy pracownicy Funduszu Pracy.

(3) Prawa i obowiązki oraz odpowiedzialność służbową pracowników Funduszu Pracy określają przepisy służbowe i uposażeniowe, stanowiące część składową umów o pracę.

§ 10.(1) Radę Funduszu Pracy powołuje Minister Opieki Społecznej na okres trzech lat.

(2) Do zakresu działania Rady Funduszu Pracy należy:

a) ustalanie wytycznych działalności Funduszu Pracy, a w szczególności rocznego planu prowadzonych akcyj i finansowanie przez Fundusz Pracy robót;

b) uchwalanie na wniosek Dyrektora Funduszu Pracy preliminarzy budżetowych;

c) uchwalanie sprawozdań o gospodarce Funduszu Pracy i o jego stanie;

d) rozpatrywanie wszelkich spraw, przekazywanych przez Ministra Opieki Społecznej lub przez Dyrektora Funduszu Pracy.

(3) Rada Funduszu Pracy uchwala swój regulamin oraz regulamin Rad Wojewódzkich.

(4) Uchwały Rady w zakresie spraw, wymienionych w ust. 2 lit. a), b) i c), oraz w sprawie regulaminów wymagają dla swej ważności zatwierdzenia Ministra Opieki Społecznej.

§ 11. (1) W skład Rady Funduszu Pracy wchodzą:

a) Minister Opieki Społecznej, jako przewodniczący;

b) Dyrektor Funduszu Pracy, jako zastępca Przewodniczącego;

c) po jednym przedstawicielu Ministra Spraw Wewnętrznych, Ministra Skarbu, Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, Ministra Przemysłu i Handlu, Ministra Komunikacji oraz Ministra Opieki Społecznej;

d) po jednym przedstawicielu od każdej gałęzi samorządu gospodarczego;

e) dwaj przedstawiciele samorządu terytorjalnego;

f) dwaj przedstawiciele pracodawców;

g) dwaj przedstawiciele robotników i dwaj — pracowników umysłowych;

h) osoby, zajmujące się teoretycznie i praktycznie sprawami społecznemi i gospodarczemi.

(2) Przedstawicieli, wymienionych w lit. d), e), f), g) i h), powołuje i odwołuje Minister Opieki Społecznej.

(3) W celu powołania przedstawicieli, wymienionych w lit. d), e), f) i g), Minister wzywa centralne organizacje poszczególnych gałęzi samorządu gospodarczego, Związek Miast Polskich i Związek Powiatów Rzeczypospolitej Polskiej, największe w Państwie organizacje pracodawców oraz największe w Państwie zrzeszenia związków zawodowych—do przedstawienia określonej liczby kandydatów do Rady Funduszu Pracy.

(4) Na miesiąc przed upływem kadencji Rady Minister Opieki Społecznej powołuje nowych członków w sposób, podany w ustępie poprzednim.

§ 12. (1) Posiedzenia Rady Funduszu Pracy są zwoływane w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak, niż dwa razy w ciągu roku. Przewodniczący zwołuje posiedzenia Rady: z własnej inicjatywy lub na pisemne żądanie siedmiu członków Rady — w terminie dwutygodniowym od chwili zgłoszenia żądania.

(2) Do ważności uchwał Rady konieczna jest obecność przynajmniej dziesięciu członków, w tej liczbie Przewodniczącego Rady lub zastępcy Przewodniczącego.

(3) Uchwały zapadają zwykłą większością głosów obecnych na posiedzeniu członków. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego posiedzenia.

§ 13. (1) Ministrowi Opieki Społecznej służy prawo rozwiązania Rady Funduszu Pracy przed upływem kadencji. Rada w nowym składzie powinna być powołana najpóźniej w ciągu trzech miesięcy po rozwiązaniu poprzedniej.

§ 14. (1) Fundusz Pracy wykonywa swe zadania na obszarze poszczególnych województw przez Wojewódzkie Biura Funduszu Pracy i ich ekspozytury.

(2) Do zakresu działania Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy należy:

a) przedstawianie Dyrektorowi Funduszu Pracy zatwierdzonych przez wojewodę (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) projektów planu działalności Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy oraz zaopinjowanych przez Wojewódzką Radę Funduszu Pracy sprawozdań o działalności Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy;

b) opracowywanie projektów finansowania robót publicznych i zatrudniania bezrobotnych na tych robotach;

c) kwalifikowanie bezrobotnych na roboty publiczne lub roboty o publicznem znaczeniu oraz do pomocy doraźnej;

d) czynności w zakresie poradnictwa i przysposobienia zawodowego bezrobotnych, pomocy w tworzeniu samodzielnych warsztatów pracy, akcji kulturalno-oświatowej wśród bezrobotnych, oraz współdziałanie przy organizowaniu zatrudnienia młodzieży;

e) prowadzenie pomocy doraźnej dla bezrobotnych;

f) czynności publicznego pośrednictwa pracy;

g) orzekanie o obowiązku zabezpieczenia na wypadek bezrobocia;

h) przyznawanie i wymiar zasiłków na wypadek bezrobocia, wymiar wkładek z tytułu za-

bezpieczenia na wypadek bezrobocia oraz opłat na rzecz Funduszu Pracy;

i) pobór wkładek przewidzianych w art. 6 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, pobór opłat na rzecz Funduszu Pracy w tym zakresie, w jakim Fundusz Pracy jest do poboru tych opłat powołany, przyjmowanie wpływów z zaległości podatkowych, uiszczanych w naturze, przewidzianych w art. 27 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy, oraz przyjmowanie zapisów i ofiar;

k) wypłacanie zasiłków z tytułu zabezpieczenia na wypadek bezrobocia i udzielanie innych świadczeń, przewidzianych w ustawie o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia;

l) kontrola działalności związków samorządowych, ubezpieczalni społecznych oraz innych instytucyj prawno-publicznych w zakresie wymiaru, poboru i przekazywania Funduszowi Pracy opłat, wymienionych w art. 14 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy, zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849);

ł) załatwianie innych czynności, zleconych przez dyrektora Funduszu Pracy.

§ 15. (1) Kierownictwo Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy sprawuje Dyrektor Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy, powołany przez Dyrektora Funduszu Pracy po zasięgnięciu opinji właściwego Wojewody (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę).

(2) Czynności Dyrektora Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy obejmują:

a) ogólne kierownictwo w sprawach stanowiących zakres działania Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy;

b) przedstawianie Dyrektorowi Funduszu Pracy materjałów do preliminarza budżetowego Funduszu Pracy;

c) czuwanie nad wykonywaniem poszczególnych akcyj Funduszu Pracy, a w szczególności czuwanie nad wykonywaniem robót, prowadzonych przy pomocy finansowej Funduszu Pracy, z punktu widzenia celów Funduszu Pracy;

d) występowanie w imieniu Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy przed wszelkiemi władzami na terenie województwa i wobec osób trzecich;

e) zawieranie i rozwiązywanie umów o pracę z pracownikami oraz zawieszanie w czynnościach personelu Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy w ramach udzielonych przez Dyrektora Funduszu Pracy pełnomocnictw.

(3) Zastępcą Dyrektora Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy jest jeden z pracowników Biura, powołany przez Dyrektora Funduszu Pracy po zasięgnięciu opinji wojewody (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę).

(4) Organizację Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy ustala regulamin, wydany przez Dyrektora Funduszu Pracy i zatwierdzony przez Ministra Opieki Społecznej.

§ 16. (1) Organem opinjodawczym Funduszu Pracy na obszarze województwa jest Wojewódzka Rada Funduszu Pracy, której kadencja trwa trzy lata.

(2) Do zakresu działania Wojewódzkiej Rady Funduszu Pracy należy:

a) uchwalanie wytycznych działalności Funduszu Pracy na terenie województwa;

b) rozpatrywanie sprawozdań o gospodarce Funduszu Pracy na terenie województwa;

c) opinjowanie o wszystkich sprawach przekazanych Wojewódzkiej Radzie Funduszu Pracy przez Przewodniczącego Wojewódzkiej Rady Funduszu Pracy;

d) współdziałanie z Wojewódzkiem Biurem Funduszu Pracy w zakresie pomocy bezrobotnym i ofiarności publicznej na rzecz walki z bezrobociem.

§ 17. (1) W skład Wojewódzkiej Rady Funduszu Pracy wchodzą:

a) wojewoda (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) jako przewodniczący,

b) wicewojewoda, jako zastępca przewodniczącego,

c) dwaj przedstawiciele samorządu terytorjalnego,

d) po jednym przedstawicielu od każdej gałęzi samorządu gospodarczego,

e) jeden przedstawiciel robotników i jeden przedstawiciel pracowników umysłowych,

f) jeden przedstawiciel pracodawców,

g) osoby zajmujące się teoretycznie i praktycznie sprawami społecznemi i gospodarczemi.

(2) Przedstawicieli, wymienionych w lit. c), d), e), f) i g), powołuje i odwołuje wojewoda (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę).

(3) W celu powołania przedstawicieli, wymienionych w lit. c), d), e) i f), wojewoda (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) wzywa najliczniejsze w województwie zawodowe związki pracownicze, większe organizacje pracodawców, a w braku tych organizacyj, właścicieli lub odpowiedzialnych zarządców największych w województwie zakładów pracy oraz zainteresowane związki samorządowe i organizacje samorządu gospodarczego do przedstawienia określonej liczby kandydatów do Wojewódzkiej Rady Funduszu Pracy.

(4) Na miesiąc przed upływem kadencji Wojewódzkiej Rady wojewoda (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) powołuje nowych członków w sposób podany w ustępie poprzednim.

§ 18. (1) Posiedzenia Wojewódzkiej Rady Funduszu Pracy są zwoływane w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak, niż dwa razy w ciągu roku. Przewodniczący zwołuje posiedzenia Rady z własnej inicjatywy lub na pisemne żądanie czterech członków Rady w terminie dwutygodniowym od chwili zgłoszenia żądania.

(2) Do ważności uchwał Rady konieczna jest obecność przynajmniej 5 członków, w tej liczbie przewodniczącego Rady lub zastępcy przewodniczącego.

(3) Uchwały zapadają zwykłą większością głosów obecnych na posiedzeniu członków. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego posiedzenia.

§ 19. Ministrowi Opieki Społecznej służy prawo rozwiązania Wojewódzkiej Rady Funduszu Pracy na wniosek wojewody (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę). Rada w nowym składzie powinna być powołana najpóźniej w ciągu trzech miesięcy po rozwiązaniu poprzedniej.

§ 20. Wojewoda (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) może powoływać na terenie województwa (m. st. Warszawy), jako instytucje współdziałające w zakresie organizowania ofiarności publicznej i pomocy w akcji zwalczania bezrobocia — Komitety Lokalne Funduszu Pracy z udziałem czynników społecznych, przedewszystkiem zaś przedstawicieli samorządu terytorjalnego i gospodarczego, pracodawców i pracowników oraz organizacyj społecznych. Komitety Lokalne działają pod bezpośrednim nadzorem i w myśl instrukcyj Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy w ramach regulaminu, wydanego przez wojewodę (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę).

§ 21. Organy Funduszu Pracy używają pieczęci zatwierdzonej przez Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

z 2 kwietnia Nr. 77 Rok 1935

Poz. 110. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1935 r. o wypuszczeniu 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej.

z 3 kwietnia Nr. 78 Rok 1935

Poz. 111. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zamknięciu sesji Sejmu śląskiego.

Poz. 112. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 26 marca 1935 r. o utworzeniu ekspozytur Wojewódzkich Biur Funduszu Pracy.

Na podstawie art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrobocia z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849) zarządzam, co następuje:

§ 1. Tworzy się ekspozytury Wojewódzkich Biur Funduszu Pracy, wymienione w załączonym do zarządzenia niniejszego wykazie, który określa równocześnie właściwość terytorjalną tych ekspozytur.

§ 2. (1) Ekspozytury będą wykonywać:

1) publiczne pośrednictwo pracy oraz rejestrację i kontrolę bezrobotnych;

2) orzekanie o obowiązku zabezpieczenia na wypadek bezrobocia;

3) przyznawanie i wymiar zasiłków na wypadek bezrobocia, wymiar wkładek z tytułu zabezpieczenia na wypadek bezrobocia oraz opłat na rzecz Funduszu Pracy;

4) pobór wkładek, przewidzianych w art. 6 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, opłat na rzecz Funduszu Pracy, wpływów z zaległości podatkowych uiszczanych w naturze, przewidzianych w art. 27 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy oraz przyjmowanie ofiar;

5) wypłacanie zasiłków z tytułu zabezpieczenia na wypadek bezrobocia i udzielanie innych świadczeń;

6) kontrola działalności związków samorządowych, ubezpieczalni społecznych oraz innych instytucyj prawno-publicznych w zakresie wymiaru, poboru i przekazywania Funduszowi Pracy opłat na rzecz tej instytucji;

7) załatwianie innych czynności zleconych przez Dyrektora Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy.

(2) Dyrektor Funduszu Pracy w zależności od warunków lokalnych może wyłączyć z zakresu działania ekspozytury niektóre z czynności wymienionych w ustępie poprzedzającym.

§ 3. Ekspozytury w zakresie wymienionym w § 2 działają w imieniu Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy ze skutkiem prawnym, równym działalności Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy.

§ 4. Na czele ekspozytury stoi kierownik, podległy służbowo Dyrektorowi Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy.

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1935 r.

Załącznik do zarządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 26 marca 1935 r. poz. 112.

WYKAZ EKSPOZYTUR WOJEWÓDZKICH BIUR FUNDUSZU PRACY.

L. p.	Wojewódzkie Biuro Funduszu Pracy	Ekspozytura (siedziba)	Zasięg terytorjalny (powiaty)	UWAGI
1.	**Warszawskie**	Włocławek	włocławski	
2.		Płock	płocki	
3.		Żyrardów	błoński	
4.	**Łódzkie**	Pabjanice	łaski	
5.		Tomaszów Maz.	brzeziński	
6.		Piotrków	piotrkowski	
7.		Kalisz	kaliski	
8.		Radomsko	radomszczański	
9.	**Kielce**	Częstochowa	m. Częstochowa częstochowski	
10.		Zawiercie	zawierciański	
11.		Sosnowiec	m. Sosnowiec będziński olkuski	

L. p.	Wojewódzkie Biuro Funduszu Pracy	Ekspozytura (siedziba)	Zasięg terytorjalny (powiaty)	U W A G I
12.	Kielce	Radom	m. Radom radomski opoczyński konecki kozienicki iłżecki opatowski sandomierski	
13	Lubelskie	Siedlce	siedlecki	
14.	Białostockie	Grodno	grodzieński	
15.	Wołyńskie	Równe	rówieński	
16.	Poznańskie	Bydgoszcz	m. Bydgoszcz bydgoski m. Inowrocław inowrocławski mogileński szubiński wyrzyski	
17.		Gniezno	m. Gniezno gnieźnieński	
18.		Ostrow Wlkp.	ostrowski	
19.	Pomorskie	Gdynia	m. Gdynia morski kartuski koscierski starogardzki	
20.		Gdynia (dla robotników portowych)	m. Gdynia	Istnieje na podstawie art. 25 rozporządzenia Prez. Rzp. z dnia 27.X 1933 r. (Dz. U. Nr. 85, poz. 646)
21.		Tczew	tczewski	
22.		Grudziądz	m. Grudziądz grudziądzki	
23.	Krakowskie	Chrzanow	chrzanowski	
24.		Biała	bialski	
25.		Nowy Sącz	nowosądecki	
26.	Lwowskie	Drohobycz	drohobycki brzozowski krośnieński leski samborski sanocki turczański	
27.		Przemyśl	przemyski	

z 4 kwietnia Nr. 79 Rok 1935

Poz. 113. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 26 marca 1935 r. Nr. 2578/35 w sprawie wygaśnięcia mandatów.

Poz. 114. Obwieszczenie Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń z dnia 25 marca 1935 r. o spółczynniku przerachowania w ubezpieczeniach.

z 5 kwietnia Nr. 80 Rok 1935

D. Komunikaty.

Polskie Biuro Podróży „Orbis“ uległo w ostatnich czasach zasadniczej reorganizacji. Podjęło ono zadanie jak najszerszego rozciągnięcia swej działalności w zakresie podróżnictwa i turystyki, stanowiących tak ważny odcinek życia gospodarczego. Zadaniu temu będzie mógł „Orbis“ jednak tylko wówczas należycie odpowiedzieć, jeżeli społeczeństwo nasze poprze czynnie jego wysiłki i pracę w ten sposób, iż w jak najszerszej mierze korzystać będzie z jego usług w dziedzinie podróżnictwa.

Najpoważniejszem kołem klienteli „Orbisu“ jest inteligencja pracująca, której najliczniejszą częścią są urzędnicy i pracownicy państwowi i samorządowi.

W odniesieniu do funkcjonarjuszów Państwa i samorządów obsługa „Orbisu“ obejmuje: sprzedaż biletów kolejowych normalnych i ulgowych po cenie taryfowej, organizowanie wyjazdów i wycieczek zbiorowych i indywidualnych, urządzanie kolonij wakacyjnych zarówno zimowych, jak i letnich, przeprowadzanie kuracyj ryczałtowych w zdrojowiskach, organizowanie tanich pobytów w uzdrowiskach i letniskach, przejazdów zbiorowych i t. p.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.